

دانیال نبیؑے کتاب

دانیال نبیؑے کتابؑے پؑار

دانیال نبیؑے کتاب دو زبانا، اِبرانی و
آرامیا نبشته کنگ بوتگ. دانیال نبی،
اِسرائیلی ورنائے آت. سال ۶۰۵ پیشمیلادا،
بابلؑے بادشاہ نبوگدنزرا اِسرائیلؑے سرا
اُرش کرت. بازیؑ دگہ مردُمیؑے ہمراہیا
دانیال ہم آوار جنگ و بابلا برگ بوت. چہ آ
وہدا و رند دانیالا وتی سؑھینؑ امر بابل و
پارسؑے بادشاہانی دربارا گوازیؑت. دانیالا،
بابلی بادشاہ نبوگدنزر و بلشاررؑے دئور ہم
دیستگ و ماد بادشاہ داریوش و پارس
بادشاہ کورؑشؑے زمانگ ہم دیستگ. اے
سرگوست و اِلام کہ دانیالؑے کتابا مان
آت، ۶۰۵ تان ۵۳۶ پیشمیلادا بوتگ آت و
پیش دارؑت کہ اے کتاب ششمی گرن
پیشمیلادا نبشته کنگ بوتگ.

دانیالے کتابے ہیٹمی تان دوازدهمی
 در، یونانی و رومی مزن واکانی جاہ جنگے
 گپا کنت. بازیں دگہ آنچین چست و ایریئے
 گپا هم یک و ٹکا کنت کہ چہ دانیالے
 پیگمبریئے دئورا باز رندتِرا بوتگانت.
 پاکین کتابے نمؤک هئیاَل کنت کہ هدا
 دیمئے کاران نزانَت و زاهر کرتش نکنت.
 پمیشکا گوشت کہ اے کتاب باز رندتِرا
 نبیسگ بوتگ. بلہ پہ باورمندان اے گپ
 تچک انت کہ هدا دیمئے کاران زانت و
 زاهر کرتش کنت.

کتابے ائولی، سئیمی و ششمی در همے
 گپئے سرا انت کہ دانیال و آییئے سنگت
 آنچین جاگھیا و تا پاک و پلگار دارنت کہ
 سجھین نیمگان بُت پرستی انت. کر و
 گورئے مردمانی چم هم سک انت کہ
 دانیال و آییئے سنگت ردین کارے بکننت و
 گرگ بنت. هدا دو رندا آیان چہ مرکا
 رگینیت. دانیالا بابلی و پارس بادشاہانی
 گورا مزین اگدہ گوَن بوتگ و انگت
 بُت پرستانی نیاما وتی هداے سرا وتی

باوری مہر داشتگ.

کتابئے دومی و چارمی دَرا، دانیال دو
وابئے مانایا گوْشیت کہ بادشاه نبوگدِئِزرا
دِستگ آنت. کتابئے پنچمی دَرا، آناگت
دستے زاهر بیت و شاہی دیوانجاہئے
دیوالئے سرا آنچین چیزے نبشتہ کنت کہ
کسی وانت نکنت. دانیال، اے نبشتہا ہم
وانیت و مانا کنت.

کتابئے ہیٹمی تان دوازدهمی دَر ہما
إلهامانی گپا کنت کہ دانیال نبیا
دِستگ آنت و آیوکیں وهدئے بارئوا آنت.
چہ اے کاران بازیئے سرجم بوتگ: دانیال،
پارس بادشاہیئے کپگئے پیشگوْیا کنت،
سِکندرئے آیگ و پدا آییئے کپگئے ہبرا
کنت، سِکندرئے بادشاہیئے بھر و بانگ
بئیگئے گپا کنت، شمال بزان سوریهئے و
جُنب بزان مسرئے بادشاہانی ہبرا کنت،
پہ زیباین مُلک، اِسرائیلا اے بادشاہانی
نیامئے ہما جنگانی ہبرا ہم کنت کہ رندا
بنت.

دانیال، هما واده داتگین مسیھئے آیگئے
 پیشگوئیا هم کنت، ایسا مسیھئے. ایسائے
 جندا هم که وتی تالیم و درسانی تھا
 هلاسیئے وهدئے بارئوا هبر کرتگ، دانیائے
 پیشگوئیانی مسالی داتگ. اشیئے مانا ایش
 انت که دانیائے لهتین پیشگوئی دنیائے
 هلاسیئے وهدئے بارئوا انت و انگت سرجم
 نبوتگ انت.

ما دانیال نبیئے کتابئے تھا گندیں که
 جهانئے چست و ایر انسانئے دستا نه انت،
 هدائے دستا انت و هدا اے سجھین چیزان
 دیم په هما منزلا بران انت که آییئے وتی
 واهگ انت و گڈسرا، هدا وتی بادشاهیا
 برجم کنت. اے دنیايا، هدائے باورمند مدام
 چو درامدا انت بله انگت وتی باورئے سرا
 مهر اوشتات کنت و انچین زنده
 گوازیئت کنت که هدا چه آیان رزا و
 وشنود بیت.

دانیال و سنگتانی گچین بیگ

١) يهودائے بادشاہ يھوياکيمے دئورے
 سئیمی سالا، بابلے بادشاہ نبوگدنزر آتک و
 اورشليمی انگر کرت. ٢) چه هداوندے
 رزایا يهودائے بادشاہ، يھوياکیمی پرؤش
 دات. بادشاہے جند و هداے لوگے لهتین
 درپی گوئن وت بابلے سرڈگارا، وتی هداے
 لوگا آورت و درپی وتی هداے لوگے
 هزانگا ایر کرتنت.

٣) پدا بادشاها وتی دربارے کارمستر،
 آشپناز هکم دات که چه اسرائیلی چکان
 لهتین انچین بیار که چه بادشاھی نسل و
 شریمندین هاندانان بنت، ٤) انچین ورنّا
 که هچ پیئمین بدنّی اییش مان مبيت و
 رنگا ڈئولدار بنت، هر ڈئولین هکمتا بلد
 بیگے لاهک، زانتکار و زوت یهم بنت و
 بادشاہے بارگاها اوشتگا بگرزنت. پدا اے
 ورنایان بابلے آرمایی زبان و لبزانکا
 بوانین. ٥) بادشاها ایشانی هر روچیگین
 وراک و شراب چه وتی جندے وراک و

شرابا گچین کرت و هُکمی دات که تان
سئے سالا اِشان شَرّ بوانیئیت و زانتکار

کنیت و پدا منی هِزمتا بؤشتاریئیت. (۶)

اِشانی نیاما چه یهودایا آورتگین دانیال،

هَنانیا، میشائیل و اَزریا هئوار اَنتت. (۷)

دربارئے کارمستِرا آیانا نوکین نام پر کرت.

دانیالئے نامی بِلِتِشازَر، هَنانیائے شَدَرک،

میشائیلئے میَشک و اَزریائے اَبَدِنِگو کرت.

(۸) دانیالا اِرادہ کرت کہ من وتا گوَن

شاہی وراک و شرابان پلِیت نَکنان. گِڑا آِییا

گوَن دربارئے کارمستِرا دزبندی کرت کہ

اَگن تئو رَزا دئیئے، من اے وراکان نئوران و

وتا پلِیت نَکنان. (۹) نون هُدایا

کارمستِرائے دلا پہ دانیالا مِهر و همدردی

پیدا کرت، (۱۰) بلہ کارمستِرا اَنگت گوَن

دانیالا گوشت: ”منا چه وتی واجهین

بادشاها تُرسیت. آِییا وت پہ شما وراک و

شراب گچین کرتگ. اَگن آ بگندیت کہ شما

چه وتی اے دگہ همسرؤکین ورنایان

نِزُورتر ایت، گُڑا؟ اے پئِما، شما بادشاہئے
 دستا منی سرا بُرائِ نیّت. “ (۱۱) کارمَسِتر
 اشپنازا پہ دانیال، ہَنانیا، میشاہیل و اَزیایا
 یگ اِسرے داشتگات. دانیالا گُون ہمے
 اِسرا گوشت: (۱۲) ”مہربانی بکن و مارا
 تان دہ روچا بچکاس و بچار، پل کہ مارا پہ
 ورگا تہنا سبزی و پہ نوُشگا تہنا آپ دئیگ
 بیت. (۱۳) پدا مارا گُون ہما ورنایان دیم
 پہ دیم بکن و بچار کہ شاہی وراکان ورگا
 اُنت. اگن ما نِزُورتر بوتین، رندا گُون ما ہما
 پئِما بکن کہ تئی دل گوشتیت. “ (۱۴) گُڑا
 اِسرا آیانی ہبر مَنت و تان دہ روچا آ
 چکاستنت.

(۱۵) دھین روچانی ہلاسیا، دیستش کہ
 آ، چہ اے دگہ ورنایان جاندراہتر و یزُورتر
 اُنت کہ شاہی وراکش وارتگات. (۱۶) گُڑا
 اِسرا شاہی وراک و شراب، چہ آیانی
 وراکا در کرتنت و آیانا سبزی دات. (۱۷) اے

چارین وَرنا، ھُدايا لبزانک و ھکمتئے ھر
پئیمین زانت و ھنر دئیان کرتنت. دانیال
ھر وژین الھام و شُبین و وابانی مانایا ھم
بَلد ات.

۱۸ گڑا بادشاہ نبوگدنرئے گیشینتگین

سئین سال کہ سَرجم بوتنت، دربارئے
کارمسترا اے سَجھین وَرنا آورت و
بادشاھئے بارگاھا پیش کرتنت. ۱۹ وھدے

بادشاھا گۆن آیان گپ و ثران کرت،
دستی کہ دگہ گس دانیال، ھَنانیا، میشایل
و آزیائے پئیمانہ انت. گڑا اے چارین

۲۰ بادشاھئے جندئے ھزمتا دارگ بوتنت.

بادشاھا ھرچے کہ جُست کرتنت، دستی
کہ اے مردم ھر پئیمین ھکمت و سرپدیا
چہ مُلکئے سَجھین جادوگر و ساھران دھ

۲۱ سَری شَرتر انت. دانیال، تان کورُش

بادشاھئے دئورئے اتولی سالا ھمؤدا منت.

بادشاھئے واب

① نېوگدِ نِزرا وتی بادشاہی دئورئے

دومی سالا واب دیست. آییئے ارواہ

بیٹاہیر بوت و آواب نکیت. ② گڑا

بادشاہا جادوگر، ساہر، جن بند و

نجومیانی لوٹا ینگے حکم دات کہ آییئے

وابان مانا بکننت. آ، آتک و بادشاہئے دیما

اؤشتانت. ③ بادشاہا گؤن آیان گوشت:

”من وابے دیستگ و منی ارواہ پہ اے

وابئے مانائے زانگا بیٹاہیر انت.“ ④ گڑا

نجومیان گؤن بادشاہا ارمایی زبانا

گوشت: ”او بادشاہ! مدام زندگ باتئے. مارا

وابا بگوش. ما پہ تئو مانایی کنین.“ ⑤

بادشاہا گؤن نجومیان گوشت: ”منی گپ

یکے. اگن شما منی و ابا مگوشیت و مانا

مکنیت، شما ئگر ئگر کنگ بیت و شمئے

لوگ تباہ کنگ و هاکوٹ جوڑ کنگ بنت.

⑥ بلہ اگن شما و ابا بگوشیت و مانا

بکنیت، شمارا چہ منی نیمگا ئیکی و تھپہ،

مَز و مزین شریپ و اِرتے رسیت. پمیشکا

منا منی واب و وابئے مانایا بگوشتیت۔“

۷) آیان یک رندے پدا گوشت: ”جی

بادشاہ! مارا و ابا بگوشت، ما مانای کنین۔“

۸) بادشاہا گوشت: ”من سدک آن کہ شما

پہ و ہدزئوالیا اے ہبران کنگا ایت۔ شما

۹) گندگا ایت کہ منی حکم یک و ٹک انت

کہ اگن شما منا و ابا مگوشتیت، پہ شما سزا
یکین انت۔ شما وت مان وتا شئور کرتگ کہ

منی دیما چپ و چوٹین ہبر بکنیت و

دروگ ببندی تان ہما و ہدا کہ و ہد و

جاور بدل بنت۔ پمیشکا شما وت منا و ابا

بگوشتیت، گڑا نون من زانان کہ شما مانای

ہم کرت کنیت۔“

۱۰) نجومیان، بادشاہے پسئوا گوشت:

”او بادشاہ! دنیا یا ہج چشین مردمے

نیست کہ اے کارا کرت بکنت۔ ہج بادشاہا،

ہرچنت کہ مزن و زوراور بیت، ہچبر چہ

ہج جادوگر، ساہر و نجومیا چشین

پرمایشے نکر تگ. (۱۱) اے کارا کہ تئو
 بادشاہ لوٹگا ائے، سک گران انت. چہ
 ہدایان ابید، اے ہبرا کس بادشاہا گوشت
 نکنت، و ہدا وہ انسانانی نیاما
 نِشتگ انت.

بادشاہئے ہکم

(۱۲) گوں اے ہبرانی اشکنگا، بادشاہ
 چہ زہرا سک ہژم گیت و ہکمی دات کہ
 بابلئے سجھین داناین مردم گار و گمسار
 کنگ بنت. (۱۳) گڑا پرمانے دئیگ بوت کہ
 دانا کُشگ بنت. دانیال و آبیئے سنگتانی
 شوہازا ہم در کپنت کہ بکُشنتش. (۱۴)
 نون دانیالا گوں جَلادانی سَرْمَسْتَر، آریوکا
 کہ بابلئے دانایانی کُشگا در کپتگات، پہ
 ہکمت و دانایی ہبر کرت. (۱۵) دانیالا چہ
 بادشاہئے داشتگین سرمستر، آریوکا جُست
 کرت: ”بادشاہا چیا چُشین ترندین پرمانے
 داتگ؟“ آریوکا، دانیال ہال دات کہ چے

١٦) بٲٲگ. نون دانفال شت و گون بادشاها
دزبنءى اى كرت كه منا كمء وهء بءءء، من
تئو بادشاھءء و ابا گوشان و مانا كنان.

١٧) دانفال، لوگا شت و وتى سنگت،

١٨) هنانفا، مفشائل و آزرفاىى هال ءاتنت.
گوشتى: ”چه آسمانى هءافا رهم بلوئفء و
ءوا كنفء كه اء راز په ما فءر بفءء ءانكه
ماشما و بابلفء اء ءكه ءانا كُشگ مففن.“

وابءء مانا

١٩) گرا هما شفا اء راز په ءانفالا،
شُففنفا فءر كنگ بٲٲ. نون ءانفالا آسمانى
هءائفء سءا كرت. ٢٠) گوشتى:

”هءائفء ناما آبء ءان آبء سءا و سنا
بات،

چفا كه هكمت و زور هماففففگ
آنت.

٢١ هَما اِنْتَ كِه وهد و مؤسَمان بَدَل
كَنْت،

هَما اِنْتَ كِه بادشاهان دورَ كَنْت
يا تَهتا نادِیْنِیت،

هَما اِنْتَ كِه دانایان هَكمَتَ دَنْت
و سَرِیدِیْنان زانْتَ بَکْشِیت،

٢٢ هَما اِنْتَ كِه چِیر و اندِیْمِیْن رازان
پَدَرَ كَنْت،

هَما اِنْتَ كِه زانْتَ تَهاریا چِے
هَست و

رُژنایِی هَمایِیْئِے هَمرایِی اِنْتَ.

٢٣ او مَنی پِت و پِیرکانی هُدا!

مَن تئِی شُگرا گران و تئِی
تئوسِیْپا كَنان،

چیا کہ تئو منا زور و هکمت
داتگ.

اٺون هم اے تئو ائے کہ پہ من هما
چیزت زاهر کرتگ

کہ ما چہ تئو لوٺتگ،

چیا کہ تئو نون بادشاہئے
جیڑہ پہ ما پدر کرتگ.

رندا دانیال، آریوکئے کرا شت، (۲۴)

هماییئے کرا کہ بادشاہا بابلئے دانیانی
کُشگئے هکم داتگات. گون آیا گوشتی:
”بابلئے دانیان مکش. منا بادشاہئے کرا بر.

من آییئے و ابا مانا کنان.“ (۲۵) گرا آریوکا

زوت زوتا دانیال، بادشاہئے کرا برت و
گوشتی: ”من چہ یهودائے درانڈیہان مردے
در گیتگ کہ تئو بادشاہئے و ابا مانا کرت

کنت.“ (۲۶) بادشاہا گون دانیالا کہ دومی

نامی بلتشارر ات، گوشت: ”تئو منی

دِستگین وَاِبا و آییئِ مانایا منا گوشت
 کئئِ؟“ (۲۷) دانیالا گوَن بادشاها گوشت:
 ”هما رازا که تئو بادشاہ آییئِ جُستائِ،
 هچ دانا، ساهر، جادوگر و استارزانتِ پِه
 تئو پدَر کَرَت نکنت، (۲۸) بله آسمانا هُداے
 هست که رازان پدَر کنت و هماییا پِه تئو
 بادشاہ نیوگدِنِزرا زاهر کرتگ که آیوکیَن
 روچان چے بیت. اے تئی وَاِبا انت و هما
 شُبِین انت که وهدے تئو وتی نیادئِ سرا
 تچک آتئِ، تئی سرئِ تھا چکرگا آنت.

(۲۹) او بادشاہ! نیادئِ سرا تئی هیال
 آیوکیَن وهدئِ نیمگا شتنت که بارِین چے
 بیگی انت. هما که رازان پدَر کنت، ترا
 پیشی داشت که آیوکیَن وهدا چے بیت.
 (۳۰) بله اے راز پِه من اے سئوبا پدَر کنگ
 نبوتگ، که من چه اے دگه مردمان داناتر
 آن. پمیشکا پدَر کنگ بوتگ که من تئی
 وَاِبا پِه تئو بادشاها مانا بکنان تانکه تئو
 وتی دلئِ هیالان سرپد ببئِ. (۳۱) او

بادشاہ! تئو چارگا آتے و بلاھین بُتے
 دیستت. اے مزین و سکین درپشناکین
 بُتے آت کہ تئی دیما مکّ آت و گندگا
 تُرسناک آت. (۳۲) اے بُتے سر، چہ پھکین
 تلاھا اڈ بوتگات. دلبد و باسکی چہ
 نگرھا، لاپ و رانی بُرنجئیگ آتنت، (۳۳)
 ڈیلنگ آسن، پادانی نیّم آسن و نیّم پتکگین
 گلئیگ آتنت. (۳۴) تئو انگت چارگا آتے و
 سینگے سینگ بوت، مردمی دستیا نیست.
 سینگ آتک و بُتے آسن و گلین پادان لگت و
 پروشتنتی. (۳۵) پدا آسن، پتکگین گل،
 بُرنج، نگرہ و تلاہ، سرجما یکجاہ هورت
 بوتنت، انچش کہ گرماگان جوھانے پگ و
 پلار هورت بنت، و گواتا رپت و بُرتنت تان
 آیانی هچ نشانے پشت نکپت. بلہ هما سینگ
 کہ بُتا لگت، بلاھین کوّھے جوڑ بوت و
 سجھین زمینی گپت.

(۳۶) واب اش آت. نون ما اشیا تئو

بادشاھئے دِيما مانا کُنِيں. (۳۷) او بادشاھ!

تئو بادشاھانی بادشاھ ائے. ھما ائے کہ
آسمانی ھُدايا ترا بادشاھی، کُدرت، زور و
واک و شان و شئوکت داتگ و (۳۸) ھر
جاگہ کہ انسان، جنگلی جانور و بالی مُرگ
زندگ اُنت، ھُدايا ترا اے سَجھِيئانی سرا
ھُکمران کرتگ. تلاھِيں سر، تئو ائے.

(۳۹) چہ ترا پد، دگہ بادشاھيے کئيت کہ

چہ تئِيگا کمزور تر بيت. پدا سئِيمی،
برنجِيں بادشاھيے کئيت کہ سَجھِيں

زمينئے سرا ھُکمرانی کنت. (۴۰) پدا

چارمی بادشاھيے کئيت کہ چو آسنا مھر و

مھکم بيت، چيا کہ آسن سَجھِيں چيزانَ
پرؤشيت و شنگ و شانگ کنت. اُنچش کہ

آسن سَجھِيں چيزانَ پرؤشيت، اے

بادشاھی ھم، اے سَجھِيں مُلکانَ پرؤشيت

و ٹگر ٹگر کنت. (۴۱) اے پاد و پادانی لنک

کہ نيما پتکگِيں گل و نيما آسنئيگ اُنت و

تئو ديستنت، اے بھر و بانگِيں بادشاھيے

بيت، بله اِشيئے تها آسنئے مُهرى مانَ بيت
 چياَ كه تئو آسن گوَن پتکگين گِلا هئوار
 ديست. (۴۲) چُش كه پادانى لنکک، نيما
 آسن و نيما پتکگين گلئىگ اتنت، اے
 بادشاهيئے بهرے مُهکم و بهرے نزورَ بيت.
 (۴۳) هما ڈئولا كه تئو آسن گوَن پتکگين
 گِلا هئوار ديست، کئوم و نسل هئوار وه
 بنت بله گوَن يكدوميا نلچنت، انچُش كه
 آسن گوَن گِلا نلچيت.

(۴۴) آ بادشاهانى وهدا، آسمانى هُدا دگه
 بادشاهيے اذ کنت كه هچبر تباہ نبيت و
 دگه کئوميئے دستا هم دئيگ نبيت. اے
 بادشاهى، آ دگه سَجَّهين بادشاهيانَ
 پروشيت و هلاس کنت، بله وت تان ابد
 برجم مانيت. (۴۵) انچُش كه تئو ديست،
 سِنگ چه کوھيا سِندگ بوت، مردمى دستيا
 نَسست، و آسن، بُرنج، گِل، نگره و تلاهى
 هورت کرتنت. او بادشاه! مزنين هُدايا په
 تئو پدَر کرتگ كه ديْمِترا چے بيت. پميشکا

واب راست انت و اشيئے مانا هم پگا
انت.

٤٦ بادشاه نبوگدنزر ديم په چير کيت

و دانيالي سجده کرت و هکمی دات که
دانيال ديم هيراته بکنيټ و سوچکی
چيرسوچ بکنيټ. ٤٧ بادشاه گون دانيالا

گوشت: ”بيشک تئي هدا، هداياني هدا
انت و بادشاهاني هداوند انت و رازاني
يدر کنوک، چيا که تئو اے راز يدر کرت

کرتگ. ٤٨ پدا بادشاه دانيال مسترين

اگده و بازين تهپه و ئيکي دات، بابلي
دمگي هکمراني اي سرجما همايي دسټا
دات و بابلي سجھين داناياني سرمستري
کرت. ٤٩ نون دانيالا گون بادشاه دزبندی

کرت و بادشاه شدرک، ميشک و ابدنگو
بابلي دمگي کاراني مستر کرتنت. دانيال
وت بادشاهي دربارا نشت.

بتاني سجده و هدائي زور

① بادشاہ نیوگدیزرا سی گز بُرز و

سے گز پُراہین تِلاہین بُتے آڈ کناہنت و

بابِلے دَمگا، دورَہئے دَشتا مِک کناہنت. ②

آییا والی، ہاکم، سَردار، سَلاہکار،

ہزانگئے کلِیتدار، کازی، مُنَسپ و دَمگئے اے

دگہ سَجّہین مَنَسَبدار لوٹنت کہ بیایت و

اے بُتے دیمدَرایئے رَسمان بھر بزورِیت

کہ بادشاہ نیوگدیزرا مِک کناہنتگ. ③

نون والی، ہاکم، سَردار، سَلاہکار، ہزانگئے

کلِیتدار، کازی، مُنَسپ و دَمگئے اے دگہ

سَجّہین مَنَسَبدار کہ بادشاہ نیوگدیزرا وتی

مِک کناہنتگین بُتے دیمدَرایئے رَسمانی

تھا بھر زورگا لوٹاہنتگ آتنت، آتک و مُچّ

بوتنت و نیوگدیزرے مِک کناہنتگین بُتے

دیمَا اوشتاتنت.

④ گڑا جار جنوکا گوَن بُرزین آوازیّا

جار جت: ”او کئوم و راجان و ہر زُبائے

مردُمان! اے پہ شما ہُکمے: ⑤ ہما دَمانا

کہ شما گرنا، نل، چَنگ، سرؤز، تَمبورگ،

ڏهل و اے دگه سڄهين ساز و زيملاني
 تئوارا اشڪنيت، اَلَم بادشاه نيوگدِ نَزَرُئے مِڪ
 ڪنائينتگين تلاهين بٽئے ديما بڪيٽ و
 سجدهي بڪنيت. (۶) هرگس ڪه ديما ڀه
 چير نڪيٽ و سجدہ نڪنت، هما دمانا
 روڪين ڪورها دئور دئيگ بيت. (۷)
 پميشڪا هما دمانا ڪه آيان گرنا، نل، چنگ،
 سرؤز، تمبورگ و اے دگه سڄهين ساز و
 زيملاني تئوارا اشڪت، هر ڪئوم و راج و هر
 زبانئے مردم، بادشاه نيوگدِ نَزَرُئے مِڪ
 ڪنائينتگين تلاهين بٽئے ديما ڪپنت و
 سجدهش ڪرت. (۸) هما وهدا، لهتين
 بابلي مردم ديما آتڪ و يهودياني شڪايتش
 ڪرت. (۹) آيان گوڻ بادشاه نيوگدِ نَزَرُئے
 گوشت: ”او بادشاه! مدام زندگ بائے. (۱۰)
 تئو بادشاها هڪم داتگ: ’هما دمانا ڪه
 سڄهين مردم گرنا، نل، چنگ، سرؤز،
 تمبورگ، ڏهل و اے دگه سڄهين ساز و
 زيملاني تئوارا اشڪنت، تلاهين بٽئے ديما

بکپنت و سجدہ بکننت و (۱۱) هرگس که
 دیم په چیر نکپیت و سُجده نکنت، روکین
 کورَهئے تها دئور دئیگ بیت. (۱۲) بله او
 بادشاه! لهتین یهودی هست: شدرک،
 میشک و ابدنگو، هما که تئو بابلئے دمگئے
 سرکاری کارانی اگده داتگانَت، آیان تئی
 هکم نمئتگ. اے مردم نه تئی هدایانی
 هزمتا کنت و نه تئی مک کنایتگین
 تلاهین بُتا سجدہ کنت.

(۱۳) نون نیوگدنزر سک هژم گیت و
 هکمی دات که شدرک، میشک و ابدنگو
 بیاریت. گزا اے مردم بادشاهئے دیما آرگ
 بوتنت. (۱۴) نیوگدنزرا گوَن آیان گوشت:
 ”او شدرک، میشک و ابدنگو! اے راست
 انت که شما منی هدایانی هزمتا نکنیت و
 منی مک کنایتگین تلاهین بُت سُجده
 نکرتگ؟ (۱۵) اے رندا، اگن شما گرنا، نل،
 چنگ، سروژ، تمبورگ، ڈهل و اے دگه
 سجّهین ساز و زیملانی تئوار اشکت و منی

اڏ ڪر تڳين ٻٽي ديما ڪپڳ و سجدہ ڪنگا
تئيار ايت وه شر، بله اڳن شما سجدہ
نڪرت گڙا هما دمانا روڪين ڪورهي تها
دئور دئيگ بيت. آ وهدا بارين ڪجام هدا
شمارا چه مني دستا رگينيت؟“ (۱۶)

شدرڪ، ميشڪ و ابدنگوا بادشاهي پساوا
گوش: ”او بادشاه نيوگدزر! مارا اے
بارنوا هچ پساو دئيگي زلورت نه انت. (۱۷)
اڳن ما آسا دئور دئيگ بين، هما هدا كه ما
آيي هزمتا ڪنين، مارا چه روڪين ڪورهي
آسا رگينت ڪنت و هما مارا چه تئو

بادشاهي دستا هم رگينيت. (۱۸) بله او
بادشاه! اڳن چش مبيت هم، تئو بايد انت
بزاني كه تئي هداياني هزمتا نڪنين و
تئي مڪ ڪنايتنگين تلاهين بتا سجدہ
نڪنين.“

(۱۹) گڙا نيوگدزر، شدرڪ، ميشڪ و
ابدنگوي سرا سڪ هزم گيت. آيي ديئي
رنگ چه زهرا برگشت و هڪمي دات كه

ڪورَهئِ آسا هيت سَري گيش ڪنيت. (۲۰)

وتی پئوجئِ لهتین زورمندین سپاهیگی
هڪم دات که شدرک، میشک و ابدنگو

بندیت و روکین کورها دئور دئیت. (۲۱)

نون اے مردم گوڻ گورئِ کباه، شلوار، پاڻ
و اے دگه سجھین پوڻاڪان بنگ بوت و

روکین کورها دئور دئیک بوتنت. (۲۲)

بادشاهئِ هڪم همينچک ترند ات و کوره
همينکس جمبور که آسئِ برانزان هما مردم
گشتنت که آيان شدرک، میشک و ابدنگو
برزاد برتگ اتنت که کورها دئورش بدئیت.

اے سئین مهر بستگین مرد شدرک، (۲۳)

میشک و ابدنگو روکین کورها کپنت.

اناگت، بادشاه نبوگدنزرا په (۲۴)

هئیرانی سٽ کرت و چه وتی سلاھکاران
جستی کرت: ”ما سئِ مردم نبست و آسا
دئور نَدات؟“ آيان پسئو دات: ”بله، او

بادشاه!“ (۲۵) آيا درائنت: ”بچاريت، من

آسئے تھا چار مردم گردگا گندگا آن. دست
 و پادش پچ آنت و سلامت آنت. چارمی
 پوره ہدای چکے. (۲۶) نیوگدنزر روکین
 کورہئے دروازگئے نزیگا شت و کوگاری
 کرت: ”او شدرک! او میشک! او ابدنگو! او
 برزین ارشئے ہدائے ہزمتکاران! بیایت ڈنا،
 ادا بیایت.“ گڑا شدرک، میشک و ابدنگو
 چہ آسا در آتکنت. (۲۷) والی، ہاکم، سردار
 و بادشاہئے سلاہکار مچ بوتنت و دیستش
 کہ آسا اے مردمانی بدن اینچکا ہم
 نگیتگات، نہ آیانی سرئے مودے
 پیلشتگات و نہ آیانی گدانی رنگ بدل
 بوتگات. آسئے بوا ہم کنگا نہ اتنت. (۲۸)
 نیوگدنزرا گوشت: ”شدرک، میشک و
 ابدنگوئے ہدایا ستا و سنا بات کہ آییا وتی
 پریشتگے دیم داتگ و وتی ہزمتکار
 رگینتگانت. اشان وتی ہدائے سرا باور و
 بیسہ ات و منی ہکمش نمئت. چہ وتی
 زندا سر گوستنت، بلہ وتی جندئے ہدایا
 ابید، دگہ ہدائے ہزمت و سجدھا رزا

نبوتنت. (۲۹) پمیشکا من ھکم دئیان کہ
 ھرگس بیت، چہ ھر کئوم، راج و زبانا کہ
 شدرک، میشک و ابدنگوئے ھدائے بارئوا
 ھرابین ھبرے بکنت، آئگر ٹگر کنگ بیت و
 آییئے لوگ برباد کنگ و ھاکوئے جوڑ کنگ
 بیت. چیا کہ دگہ ھچ ھدائے نیست کہ
 چش رگینت بکنت. (۳۰) پدا بادشاھا
 شدرک، میشک و ابدنگو، بابلئے دمگا
 مسترین اگدہ دانت.

نبوگدنرئے واب

(۱) چہ بادشاہ نبوگدنرئے نیمگا،

پہ اے جھانا نشتگین سجھین کئوم و
 راج و ھر زبائے مردمان.

شما گیشا گیش ایمن باتیت.

(۲) ھما نشانی کہ بُرزین آرشے ھدایا
 منا پیش داشتگانٹ و ھما مؤجزہ کہ پہ

من کرتگ أنتی، و ش بان که شمارا
بگوشانش.

آییئے نشانی زبردست أنت و (۳)

مؤجزه، پُرزور.

آییئے بادشاهی تان ابد هست انت و

هکمرانی ای نسلانی نسل
برجاه.

من نبوگدیزر وتی لوگا آسودگ، (۴)

وتی کلاتا و ش و آباد اتان. (۵) من وایه

دیست و ترسیا منا مان پتات. گندلانی
سرا، منی هیال و شبینان منا ترسینت.

گزا من هکم دات که بابلیئے سجھین (۶)
دانا آرگ بینت تانکه منی وایا مانا بکننت.

وهدے جادوگر، ساهر، نجومی و (۷)

استارزانت آتکنت، من گوَن آیان وتی وای
گوشت بله آیان منی وای مانا کرت نکرت.

۸) بله گڈسرا دانیال که آییئے نام، منی
هُدائے نامئے هسابا بِلْتِشازَرِ اِنْت، منی کِرا
آتک. آییا پاکین هُدایانی روہ مان اِنْت. من
گُون آییا وتی واب گوشت: ۹) ”او

بِلْتِشازَر، نجومیانی مستر! مَن زانان که ترا
پاکین هُدایانی روہ مان اِنْت و هچ رازئے
زانگ په تئو گران نه اِنْت. اے منی واب اِنْت
که من دیستگ، نون په من مانایی کن.

۱۰) من گندلانی سرا، اے شَبین
دِیستنت: من چارگا اَتان تَه گندان، زمینئے
نیاما درچکے و درچک سک بُرز اِنْت. ۱۱)
درچک رُدان و مستر بئیان اِنْت. اِشیئے
بُرزی تان آسمانا سَر اِنْت و چه زمینئے گُدی
هَد و سیمسَران زاهر اِنْت. ۱۲) تاکی
ڈئولدار اِنْت، بَر و سَمرا بار اِنْت و په
سَجَّهینان وراکی پر اِنْت. په زمینئے
جانوران ساهگے و آسمانئے مُرگ اِشیئے
شاهزانی سرا گُدوَه بَندنت و نِندنت. هر
سَهدار چه اشیا وراگ وارت.

۱۳) وهده گندلان وپتگ آتان، شېينانی

تھا دیسٹن، ته منی دیمہ پاکین مردمے،
بزان کاسده، چه آسمانا جھلاد پیداک انت.

۱۴) آیا گون برزین تئواریا گوشت:

’درچکا گڈ و شاهڑانی بر و تاکانی سند و
برانی شنگ و شانگ کن. بل که جانور چه
اشیئے ساہگا در کاینت و تچنت و مرگ

چه اشیئے شاهڑان بال کنت. ۱۵) بله

درچکے بُندا بل که گون و نڈال و ریشگان
بمانیت تانکه گون آسن و برنجین پٹییا
پتایگ بیت و دشتے سبزگانی تھا پشت
بکپیت. بلی چه آسمانے نوڈا تر بیت و بل
که جنگلی جانورانی نیاما دشتے سبزگانی

سرا زندگ بیت. ۱۶) بل که اشیئے دل چه
مردمی دلیا بدل کنگ بیت و اشیا جانوری
دله دئیگ بیت و بل که تان هیت زمانگا
انچش بمانیت.

۱۷) اے هکمے جار کاسدان جتگ،

پاکینان اشیئے هکم داتگ، تانکه زندگین

مردم بزانتت که بُرزیڻ آرښے هدا انساني
 بادشاهياني سرا هڪمران انت و اے
 بادشاهيان هما مردما دنت که هداے جند
 لوڻيت. تنتنا کمزاتين مردمان هم اے
 بادشاهياني سرا هاکم کنت. (۱۸) اے هما
 واب انت که من بادشاه نبوگدينزرا ديستگ.
 او بلتشارا نون تئو اشيا مانا کن، پرچا که
 مني بادشاهيے هچ دانا اشيا مانا کرت
 نکنت، بله تئو کرتی کنے چيا که ترا پاکين
 هداياني روه مان انت.

وابے مانا

(۱۹) گزا دانيال، که دومي نامي بلتشار
 ات، په دمانيا هيران بوت، هيالان
 پريشان کرت. بادشاهها گوشت: ”بلتشارا!
 واب و وابے مانايا مئيل که ترا پريشان
 بکنت.“ بلتشارا گوشت: ”مني واجه!
 دريگتا اے واب تئي دژمناني بارئوا بوتين
 و اشيے مانا هم په تئي بدواهان. (۲۰) اے
 درچک که تئو ديستگ، همے که رُست و

زورمند بوت، بُرزيا آسمانا سر بوت و چه
 زمينئے سجھين هَد و سيمسران زاهر ات،
 (۲۱) تاكي ڈئولدار اتنت و بري بيكساس و
 په سجھينان وراكي پر ات و آيئے ساھگا
 جنگلي جانور نشتنت و شاھزاني سرا بالي
 مرگاني كدوہ اتنت، (۲۲) اے درچك تئو
 ائے، او بادشاھ! چيا كه تئو مزن و پُرواك
 ائے و تئي مزن رُستگ و آسمانا سر انت
 و تئي بادشاھي تان زمينئے گڏي هَد و
 سيمسران رُستگ. (۲۳) تئو بادشاھا كاسدے
 ديست، پاكينے، چه آسمانا اير آيگ و
 گوشگا ات: 'درچكا گڏ و برباد كن، بله
 درچكئے بُندا پل كه گون و نڊال و ريشگان
 بمانيت تانكه گون آسن و بُرنجين پئييا
 پتايگ بيت و دشتئے سبزگاني تها پشت
 بكپيت. پلي چه آسمانئے نوڊا تر بيت، و پل
 كه جنگلي جانوراني نياما زندگ بيت. پل
 تان هيت زمانگا انچش مانيت.

(۲۴) او بادشاھ! اے تئي وائے مانا انت

و اے بُرزیں ارشئے ھدائے ھکم انت کہ پہ
 منی واجھین بادشاہا آتکگ. (۲۵) تئو چہ
 انسانان گلینگ بئے و جنگلی جانورانی
 درنیاما جھمند بئے. تئی ورد و وراک پس
 و گوکانی ڈئولا کاہ و بوچ بنت و تئو چہ
 آسمانے نودان تر بئے. تان ھیت زمانگا تئو
 انچش بئے، تان ھما وھدا کہ تئو پجّاہ
 بیارے کہ بُرزیں ارشئے ھدا انسانی
 بادشاہیانی سرا ھکمران انت و ھما مردما
 دنتش کہ وت لوٹیت. (۲۶) ھمے ھکمے
 مانا، کہ درچکے بُند گون وندال و ریشگان
 پشت گیجگ بیت، اش انت کہ وھدے تئو
 پجّاہ کارے کہ اصلی بادشاہ ارشا نشتگ،
 تئی بادشاہی پدا ترا دئیگ بیت. (۲۷) او
 بادشاہ! پمیشکا منی اے سوچ بلکین پہ تئو
 شریں سوچے بیت: نیکیں کار بکن کہ چہ
 وتی گناھان دور ببئے و بزگانی سرا رھم
 کن کہ چہ وتی ردکاریان پرکے. بلکین
 تئی آبادی برجاہ بمانیت.“

واب پورہ بیت

۲۸) اے سجھین چیز گۆن بادشاہ

نیوگدنزرا بوتنت. ۲۹) دوازده ماها رند، آ

۳۰) بابلے شاہی گلاتے سرا گام جنگا ات.

بادشاہا گوشت: ”اے ہما مزین بابل
نہ انت کہ من گۆن وتی زبردستین زؤرا اڈ
کرت کہ منی پرمڑاھین شان و شوکتا
زاهر بکنت و منی شاہی گلات بیت؟“

۳۱) انگت ہبر بادشاہے دیا ات کہ چہ
آسمانا تنوارے آتک، گوشگا ات: ”او بادشاہ

نیوگدنزرا ترا گوشگ بیگا انت کہ تئی
بادشاہی چہ تئو پچ گرگ بوتگ. ۳۲) تئو
چہ انسانان گلینگ بئے و جنگلی جانورانی
درنیاما جہمند بئے. تئی ورد و وراک پس
و گوکانی ڈئولا کاہ و بوچ بنت. تان ھیت
زمانگا تئو انچش بئے تان ہما وھدا کہ تئو
پجّاہ بیارے و بزائے کہ بُرزین آرشے ھدا
انسانی بادشاہیانی سرا ھکمران انت و ہما
مردما دنتش کہ وت لوئیت.“

۳۳) هما دمانا گۆن نبوگدیزرا آنچش

بوت که گوَشگ بوتگآت. آچه انسانان
گلینگ بوت، پس و گوکانی دئولا کاه و
بوچی وارت، آییئے جسم چه آسمانئے نؤدا
تَر بوت، تانکه آییئے مود وکابئے پٹانی وڑا
رُستنت و ناکنی مُرگئے پنجگانی دئولا
بوتنت.

۳۴) ”بله آ روچانی هلاسیا، من

نبوگدیزرا وتی چم آسمانئے نیمگا چست
کرتنت و منی هوْش آتک.

نون من بُرزیڤن ارشئے هُدائے ستا و
سنا کرت،

هما هُدا که تان ابد مانیت، من
شان و اِزت دات.

چیا که آییئے هُکمرانی ابدمانین
هُکمرانییے و

آییئے بادشاهی تان نسلانی

نسل برجاه مانیت.

جھانئے سجھین مہلوک آئیئے دیما
ہج نہ آنت.

آ، گون آسمانی لشکرا وتی دلئے
تبا کار کنت و

گون زمینئے سرئے نندوکان
ہم.

چشین گسے نیست کہ آئیئے دستا
بداریت و

بگوشیت کہ 'تئو چے کنگا
ائے؟'

ہما دمانا منی ہوؤش آتک و منی

بادشاہیئے شوکتئے ہاترا منی شان و
مزنی پدا پہ من آتک. منی سلاہکار و میر
و مہتران منا در گیٹک و منی بادشاہی
تہت پدا منا دئیگ بوت و منی اِزت چہ

پیسریگینِ اِزتا باز گیشتر بوت. (۳۷) نون
 منِ نبوگدنزر آسمانانی بادشاها ستا کنان،
 ساڑایان و شَرپَ دئیان چیا کہ آییئے
 سَجَّهین کار راست اَنت و آییئے راه پہ
 اِنساپ. آ، گروناکانی گردنا جَهل کرت
 کنت.

دیوالئے نبشته

(۱) بادشاہِ بلشازرا بلاھین داوَتے دات.
 وتی ہزار میر و مہتری مہمان کرت و
 اِشانی دِیما شرابی وارت. (۲) وھدے
 بلشازرا شرابئے تام چشت، ھکمی دات کہ
 ھما تلاء و نگرھین دَرپ آرگ ببنت کہ
 آییئے پیرک نبوگدنزرا چہ اورشلیمئے
 مزنین پرستشگاھا، چہ ھدائے لوگا
 آورتگ اَنت تانکہ بادشاہ، آییئے میر و
 مہتر، آییئے جَن و سُریت اِشانی تھا
 بنوشت. (۳) گڑا ھما تلاھین دَرپش
 آورتنت کہ چہ اورشلیما، چہ ھدائے
 پرستشگاھا آوار جنگ بوتگ اَنت. بادشاہ،

آییئے میر و مہتران، آییئے جَنان و سُریتان
إِشانی تها شراب وارت. (۴) آیان شراب
وارت و تلاه، نُگره، بُرنج، آسن، دار و
سِنگین هُدیانی ستا کرت.

(۵) اناگھا مردمی دستییئے لنکک زاهر
بوتنت و چراگدانئے دومی نیمگا، شاھی
کلاتئے دیوالئے دُونئے سرا نبشته کنگا
لگنت. بادشاها نبشته کنوکیئن دستئے
پُشت دیست. (۶) نون بادشاہئے دیم زرد
ترت و آییَا اَنچین تُرسے دلا کیت کہ
سُرینئے بند و بوگی شل بوتنت و کوئڈی
اَنچو لَرزتنت کہ گوَن یکدومیا لگنت. (۷)
بادشاها کوکار کرت و هُکم دات کہ ساهر،
نجومی و استارزانتان بیاریت. گوَن بابلئے
دانایان گوشتی: ”هما گس کہ اے نبشتها
بوانیت و مانا بکنت، آ جَمورنگین گد و
تلاہین هارے گورا دئیگ بیت و بادشاہیئے
سئیمی هُکمران کنگ بیت.“

۸ گڑا بادشاهئے سجھین داناین مردم
 آتکنت، بله گسا نبشته وانت و په بادشاها
 مانا کرت نکرت. ۹ نون بادشاہ پلشارز
 گیشتر پریشان بوت. آیئے دیم گیشتر زرد
 ترت. آیئے میر و مهتر هئیران بوتنت.

۱۰ شهبانکا وهدے بادشاہ و آیئے
 هاسین مردمانی تئوار اِشکت، دیوانجاها
 آتک و گوَن بادشاها گوشتی: ”او بادشاہ!
 مُدام زندگ باتئے. وتا پریشان مکن و وتی
 دیم زرد مترین. ۱۱ تئی بادشاہیا مردے
 هست که آییَا پاکین هُدیانی روه مان انت
 و تئی پیرکئے دئورا گندگ بوتگ که آییَا
 باتنی رُژنایی، سَریدی و هکمت و هُدیانی
 دئولین داناییے گوَن. تئی بادشاہین
 پیرک، نیوگدنزرا اے مرد جادوگر، ساهر،
 نجومی و استارزانتانی مستر کرتگآت،
 ۱۲ چیا که اے دانیال، که بادشاها آیئے
 نام پلِتشارز کرتگ، اِشیا اَجبین روهے، زانت
 و سَریدیے هستآت. آواب و چاچانی مانا

کنگ و گرانین جیڑھانی گیشینگا سک بلد
آت. دانیالا لوٹائین، ہما ترا اشیئے مانایا
گوشت کنت۔“

- ۱۳ گڑا دانیال، بادشاہئے دیما آرگ
بوت. بادشاہا گوئن دانیالا گوشت: ”تئو ہما
دانیال ائے کہ چہ یہودائے دراندیہان انت،
ہما کہ منی بادشاہین پیرکا چہ یہودایا
آورتگ انت؟ ۱۴ من انون سہیگ بوتگان
کہ ترا ہدایانی روہے مان انت و ترا باتنی
رژنایی، سریدی و اجبین ہکمتے ہست.
۱۵ منی دیما انون دانا و ساہر آرگ
بوتگ انت کہ اے نبشتہا بوانت و پہ من
مانا بکننت، بلہ آیان مانا کرت نکرت. ۱۶
بلہ من تئی بارئوا اشکتگ کہ تئو مانا
کرت کنئے و جیڑھانی گیش و گیوارا بلد
اے. اگن تئو اے نبشتہا وانت و مانا کرت
بکنئے، ترا جَمورنگین گد و تلاہین ہارے
گورا دئیگ بیت و تئو، بادشاہیئے سئیمی
ہکمران کنگ بئے۔“

(۱۷) گڑا دانیالا گؤن بادشاہا گوشت:

”وتی ٹیکی و تھپھان وتی کِرا کن و دادان
پہ دگہ گسیا ایر کن. من اے نبشتھا چوئھا

وانان و پہ تئو بادشاہا مانا کنان. (۱۸) او

بادشاہ! بُرزیں ارشئے ہدایا، نیوگدنزر بزان
تئی پیرک، بادشاہی، مزنی، شان و شرپ

داتگأت. (۱۹) ہما مزنیئے سؤبا کہ ہدایا

داتگأت، سجھین کئوم و راج و ہر زبانئے

مردم چہ ترسا تئی پیرکئے دیما لرزتنت.

گسے کہ آیا کُشگ لوٹت، کُشتی و گسے کہ

آیا کُشگ نلوٹت، نکُشتی. گسے کہ آیا

مزنی دئیگ لوٹت، مزنی ای دات و گسے کہ

آیا کمشرپ کنگ لوٹت، کمشرپی کرت.

(۲۰) بلہ وھدے آییئے دل پُرکبر و ارواہ چہ

گروناکیا پُر بوت، چہ بادشاہی تھتا ایر

گیجگ و شان و شوکتی پچ گرگ بوت.

(۲۱) آ، چہ انسانانی درنیاما گلینگ بوت و

آییئے دل جانوری دے جوڑ کنگ بوت.

جنگلی هراڻي نياما جَهمند بوت، پس و
 گوکانی ڏٺولا ڪاه و بوچ وارينگ بوت و چه
 آسمانئ نودان آييئ بدن تر ڪنگ بوت، تان
 هما وهدا ڪه زانتي ڪه بُرزين ارشئ هدا
 انساني بادشاهياني سرا هڪمران انت و هما
 مردما اِشاني سرا هڪمران ڪنت ڪه وت
 لوئيت.

٢٢) بله او پلشارر، نيوگدِزرئ نماغ!

اے سجھين چيزت زانتنت و انگت هم
 گروناڪي ات چه وتي دلا در نڪرت. ٢٣) تئو
 وتارا آسماني هداوندئ ديما بُرز زانت و
 ليڪت و هڪمت ڪرت ڪه هداي لوگئ درپ
 تئي ديما آرگ بنت. تئو و تئي مير و
 مهتران، تئي جنان و سريتان اے درپاني
 تها شراب وارت و تئو نگره، تلاه، بُرنج،
 آسن، دار و سِنگين هدا ستا ڪرتنت ڪه نه
 گندنت، نه اشڪنت و نه سريد بنت. بله تئو
 هما هدا شان و شؤڪت ندات ڪه تئي ساه
 و تئي سجھين راه آييئ دستا انت. ٢٤)

پميشڪا اے دست، چه هما هداي نيماگا ديم

دئیگ بوتگ و اے لبز نبشته کنگ بوتگ آنت.

۲۵) نبشته اِش اِنت: 'مِنے، مِنے، تِکِل،

پارسین. ۲۶) اے لبزانی مانا اِش اِنت:

'مِنے' بزان هُدايا تئیی بادشاهیئے رُؤچ

هساب کرتگ و هلاس کرتگ آنت. ۲۷)

'تِکِل' بزان تئو شاهیمَا وَزن کنگ بوتگئے و

اے هبر زانگ بوتگ که تئو سُبکّ ائے. ۲۸)

'پِرس' بزان تئیی بادشاهی بهر کنگ و ماد

و پارسان دئیگ بوتگ. ۲۹) گُڑا بِلشازرا

هَکَم دات و دانیالِش جَمورنگین گد و

تلاهیئن هارے گُورا دات و دانیال،

بادشاهیئے سئیمی هَکمران جوڑ کنگ بوت.

۳۰) هما شپئے شپ بابلیانی بادشاه،

بِلشازر کُشگ بوت. ۳۱) گُڑا بادشاهی

مادین داریوشا رَست. اے وهدا داریوشئے

أمر کِساس شست و دو سال اَت.

دانیال شیّرانی گارا

۱) داریوشا دلا شئور کرت که وتی

بادشاهیا یک سد و بیست والی بداریت که
آییئے بادشاهیئے سجھین کارانی زمہوار

ببنت و ۲) اے والیانی سرا سئے سروزیر

دارگ بیت. دانیال چہ اے سئیئنان یگے
آت. والیانا، ہمے سروزیرانی دیما حساب
دئیگی آت تانکہ بادشاہا تاوانے مرسیت.

۳) دانیال، وتی اجبین روہئے سئوبا،

زوت چہ اے سروزیر و والیان دیما در آتک.
چہ دانیالئے لاهکیا، بادشاہا ہئیال کرت کہ
سجھین ملکئے زمہواریان ہماییا بدنت.

۴) گڑا اے دگہ سروزیر و والی دانیالئے

ہکومتی کارانی تھا ردی شوہاز کنگا
لگنت، بلہ آیان پہ دانیالئے ایر جنگ و
مئیاریک کنگا ہچ نیمونے دست نکیت. آ،
وپادارے آت، چہ وتی کاران نادلگوش

نہ آت و نہ کہ سلکاریے کرتی. ۵) نون اے

مردمان گوشت: ”مارا اے مرد، دانیالئے
ہلایا دگہ ہچ نیمونے دست نکیت، ابید
چہ آنچین گپیآ کہ آییئے ہدائے شریئتے

بارئوا ببیت۔“

۶ گڑا اے سروزیر و والی یکجاہ بوت
و بادشاہئے کِرا آتکنت و گوشتش: ”بادشاہ
داریوش! مُدام زندگ باتئے۔ ۷ او بادشاہ!

تئی سجھین سروزیر، ہاکم، والی،
سلاہکار و سرداران و تمان و تا شئور
کرتگ کہ تئو یک شاہی ہکمے بدئیئے کہ
ہرگس تان آیوکیں سی روچا ترا ابید، دگہ
ہدا یا دگہ مردمیئے کِرا دوا بلوٹیت،
شیرانی گارا دئور دئیگ بیت۔ ۸ او

بادشاہ! نون ہکم بدئے و اے پَرمانا دَسہت
کن تانکہ بدل بوت مکنت۔ اے ڈئولا اے
ہکم، ماد و پارسئے کانونے جوڑ بیت کہ
بدل کنگ نبیت۔“ ۹ گڑا بادشاہ داریوشا
پَرمان دَسہت کرت۔

۱۰ نون وهدے دانیال سہیگ بوت کہ
چُشین پَرمانے دَسہت کنگ بوتگ، وتی
لوگئے ہما بُرزی کوٹیا شت کہ دریگی دیم

پہ اورشلیما پَچ بوتنت و آنچو کہ مُدام
 کرتگ آتی، روچے سئے رندا کوئندان کیت،
 (۱۱) دواپی کرت و وتی هُدائے شگری گیت.
 گڑا اے مرد مَچ بوت و آتکنت و دیستش
 کہ دانیال وتی هُدائے کِرا دوا و پریات کنگا
 (۱۲) انت. بادشاہئے کِرا شتنت و شاہی
 پرمانئے بارئوا ہبرش کرت و گوشتش: ”او
 بادشاہ! تئو پرمانے دسہت نکرتگ کہ
 هرکس تان سی روچا ترا ایید دگہ هُدائیے
 یا کہ دگہ مردمیئے کِرا دوا بلوئیت،
 شیرانی گارا دئور دئیگ بیت؟“ بادشاہا
 پسئو دات: ”هئو، اے راست انت. ماد و
 پارسئے کانوئے ہسابا اے بدل بوت
 نکنت.“ (۱۳) نون آیان گوئ بادشاہا
 گوشت: ”دانیال کہ چہ یهودائے دراندیہان
 یگے، تئی جند و تئی دسہت کرتگین
 پرمانی هچ دلگوش نکرتگ، او بادشاہ!
 روچے سئے رندا انگت وتی هُدائے کِرا دوا
 لوئگا انت.“ (۱۴) بادشاہا کہ اے ہبر
 اشکت، سک پریشان بوت. ارادہی کرت کہ

دانیالا رَکِینان و تان بیگاھا ھمے جُھدا اَت
کہ چوَن آیاا برَکِینیت.

۱۵) گُڑا اے مرد پدا یکجاہ بوت و

بادشاہئے کِرا اَتکنت و گوشتش: ”بچار، او
بادشاہ! ماد و پارسئے کانون اِنْت کہ
بادشاہئے دَسہت کرَتگین ہچ ھکم و پَرمان
بدل بوت نکنت.“ ۱۶) گُڑا بادشاہا ھکم

دات و دانیال آرگ و شیرانی گارا دئور
دئیگ بوت. بادشاہا گوَن دانیالا گوشت:
”تئی ھما ھدا و ت ترا برَکِینات کہ تئو
مُدام آییئے ہزمتا کنئے.“ ۱۷) پدا سِنگے

آرگ و گارئے دپا ایِر کنگ بوت. بادشاہا
گوَن وتی جندئے و وتی میر و مہترانی
مُندریگان گارئے دپ مُہر جت تانکہ

دانیالئے جاوَر بدل بوت مکنت. ۱۸) پدا

بادشاہ وتی گلاتا شت. سَجھین شپا وراکی
نئوارت و واب نکپت. آییئے بارگاھا ہچ
پیئمین شاتکامی کنگ نبوت.

١٩ سُهبا ماھلہ، اَنچوُ کہ روچا ٹک

کرت، بادشاہ پاد آتک و زوت زوتا شیرانی
گارے نیمگا شت. ٢٠ وھدے گارے نزیگا

رست، گوَن دردناکین تئواریا کوگاری کرت
و گوَن دانیالا گوشتی: ”او دانیال! او

زندگین هُداے هِزمتکار! بارین ترا تئی
هما هُدایا چه شیران رَکینت کرت کہ تئو

مُدام آییئے هِزمتا کنئے؟“ ٢١ گڑا دانیالا

پسئو دات: ”او بادشاہ! مُدام زندگ باتئے.

٢٢ منی هُدایا وتی پریشتگے راہ دات کہ

شیرانی دیی بست. شیران منا هِچ تاوان

ندات. او بادشاہ! هِمینچک کہ من هُداے

دیما بیگناہ آن، هِمینچک تئی دیما هم من

هِچ ردین کارے نکرتگ.“

٢٣ نون بادشاہ سک گل بوت و هُکمی

دات کہ دانیال چه گارا در کنگ بیت. گڑا

دانیال چه گارا در کنگ بوت. ئپے هم پری

نیستات چیا کہ آیییا وتی هُداے سرا

تئوکل کرتگأت. (۲۴) نون بادشاها هُکم
 دات و هما مردم آرگ بوتنت که دانیائے
 هلاپا پندیش سازتگأت. آ گۆن جن و
 چُگان شیرانی گارا دئور دئیگ بوتنت.
 انگت گارے جُهلانکیا سر نبوتگأتنت که
 شیران گپتنت و آیانی سَجّهین هُدّ
 پروشتنت.

(۲۵) پدا بادشاه داریوشا په سَجّهین
 کئوم، راج و هر زبائے مردمان که تیوگین
 سرزمینا جهمنند آتنت، نبشته کرت: ”شما
 گیشا گیشتر ایمن باتیت. (۲۶) من جار
 جنان که منی بادشاهیئے هر گنڈئے مردم،
 چه دانیائے هُدائے تُرسا بلرزنت و هماییا
 شرب بدئینت.

چیا که هما زندگین هُدا انت و

مُدام مانیت.

آییئے بادشاهی هچبر تباہ و برباد

نبیت و

آییئے ھُکمرانی ھچبر ھلاس
نبیت.

۲۷ ھما نجات دنت و رَکینیت،

آسمان و زمینئے سرا

اجبتین نشانی و مؤجزہ پیش
داریت.

ھمایا دانیال چہ شیرانی دیا
رَکینتگ.

۲۸ نون اے مرد دانیالا، داریوش و

پارسیں کورشئے بادشاہی دئورا دیمروئی
کرت.

دانیال چار جانور و ابا گندیت

۱ بابلئے بادشاہ بلشازرئے دئورئے

ائولی سالا دانیالا وایه دیست، وهده وتی
 نیادئه سرا تچک ات، شُبِین و اِلهام آییه
 سرئه تها چکرگا اتنت. آییا وتی وایه
 هاسین هبر نبشته کرتنت. (۲) دانیالا
 گوشت: ”من شیا اِلهام و شُبِین گندگا اتان
 و من دیست که آسمانه چارین گواتان
 مزین دریا مست کرت. (۳) پدا چار
 بلاهین جانور چه دریایا در آتک. هر یگیئه
 دروشم چه اے دگران جتا ات.

(۴) ائولی، شیرئه ڈئولینه ات و وکابی
 بانزلی پر ات. من چم سک کرتگ و تان هما
 وهدا چارگا اتان که اِشیئه بانزل گوجگ
 بوتنت و جندی چه زمینا چست کنگ و
 مردمیئه وژا دو پادئه سرا اوشتارینگ
 بوت و اشیا انسانی دله دئیگ بوت.

(۵) پدا دگه جانورے زاهر بوت، اے
 دومی، ممئه ڈئولینه ات و گش وپتگات و
 سئه پهلوگی دنتانانی نیاما دپا ات. اِشیارا

گوشگ بوت: 'پاد آ، وتا چه گوشتا سیرلاپ
کن.'

⑥ اِشیا رَند، من اَنگت چارگا اَتان و
دیسٹن دگہ یگے، پُلنگے ڈُولینے اَت و
اِشیئے پُشتا چار مُرگی بانزل پر اَت. اے
جانورا چار سرگ پر اَت و ہاکمی اِہتیارے
اِشیا دئیگ بوت.

⑦ اِشیا پد، من اَنگت شیئے اِلہام و
شُبینان گندگا اَتان و چارمی جانورن
دِست. اے ٹرسناک، ہئیتناک و سک
زورمند اَت. اِشیا دراجین آسنین دنتان پر
اَت. وتی شکاری پروشت و اِیر بُرت و
سَراروکی پادانی چیرا لپاشتنت. چہ آ
پیسریگین سَجھین جانوران جتا اَت و دہ
کانٹی پر اَت. ⑧ من اِشیئے کانٹانی بارئوا
جیرگا اَتان، دیسٹن اِشانی نیاما دگہ
گسانین کانٹے در اَتک و چہ جانورے ائولی
کانٹان سئے کانٹ اِشیئے دیما چہ بُنا
گوچگ بوت. من دیست کہ اے کانٹا

مردمی چمّے پئیمین چمّ پر آت و دیے پر
آتی کہ بٹاک جنگا آت.

هما که چه زمانگان هستِ انت

من انگت چارگا آتان که ۹

بادشاهی تَهت آرگ و ایر کنگ
بوتنت و

هما که چه زمانگان هستِ انت،
آتک و نِشت.

آییئے پوْشاک چوْ برپا و

سرئے مود، پَزْمئے ڈئولا اسپیت
آتنت.

آییئے تَهت، آسئے بُرانزے آت و

تَهتئے چَهر وَرؤکین پادگ،
رؤکین آس آتنت.

١٠ آسئے کئورے تچگا آت و

چه آییئے بارگاها در آيگا آت.

هزارانی هزار آییئے هزمتا آت

و

لکّانی لکّ آییئے دیمّا
اوشتاتگ آت.

دیوان په دادرسیا نِشت و

کتاب پچ بوتنت.

١١ هما بٹاکان که کانئش جنگا آت، من

آیانی سئوبا انگت اے نِدارگا چارگا آتان.

تان هما وهدا چارگا آتان که جانور کُشگ

بوت و آییئے جوّن زئوال کنگ و روکین آسا

دئور دئیگ بوت. ١٢ اے دگه جانورانی

هاکمی پچ گرگ بوتگ آتنت بله آیانی زندا

لهتین روچ گیش کنگ بوت.

۱۳ من شیئے إلهامان چارگا اتان، ته
دیسٹن،

گوں آسمانی جمبران انسانی
چکئیے ڈئولیئے ایگا ات و

هماییئے نیمگا پیداک ات که
چه زمانگان هست انت و

آییئے دیما آرگ و پیش کنگ
بوت.

۱۴ هاکمی، شان و بادشاهی همیشیا
دئیگ بوت

که سجّهین کئوم و راج و هر
زبانئے مردم اشیئے هزمتا
بکننت.

اشیئے هکمرانی ابدمانین
هکمرانیئے که هچبر هلاس
نبیت و

اِشيئے بادشاہی ہچبر زئوال
نبت.

وابئے مانا

۱۵) منِ دانیائے ارواہ پریشان اَت. منی
دل و دماغے شُبیین و اِلہامان منا تُرسینت.

۱۶) من چہ ہمایان یگیئے کِرا شُتان کہ
اوُدا اوشتاتگ اَتنت و جُسٹن کرت کہ اے
سجّہین چیزانی اُسلی مانا چے اِنْت؟ گُرا
آییا گوُن من ہبر کرت و منا اِشانی مانایی
سرید کرت.

۱۷) 'اے چارین بلاہین جانور، دنیائے
چار بادشاہ اُنْت کہ چسٹ بنت. ۱۸) بلہ

بادشاہی، بُرزیں اُرشے ہُدائے پاکین
مردمان دئیگ بیت و اُبد تان اُبد ہمایانی
مِلکت بیت. ۱۹) پدا من چارمی جانورئے
پکائین مانا زانگ لوُت، ہما کہ گوُن وتی
اُسنین دنتان و بُرنجین پَنجگان چہ اے

دگه سَجَّهِيَّان جتا و سڪَ باز تُر سناڪتر اَت،
هما که وتی شکاری پرؤشت و اِیر بُرت و
پَشت کِيتگِیَنی پادانی چِیرا لپاشتنت. (۲۰)

من آییئے سرئے دهین کانٹانی مانا هم
زانگ لوُت و اے دگه کانٹئے مانا هم که
رندا رُست و آییئے دِیما چه آیان سئے کانٹ
کِیت، بزان هما که چم و دپی پر اَت و بٹاک
جنگا اَت و گندگا چه اے دگران مَستر اَت.

(۲۱) من انگت چارگا اَتان و آ کانٹ گوَن
پاکین مردمان جنگا اَت و آیان چِیردست
کنگا اَت، (۲۲) تانکه هما اَتک که چه

زمانگان هست اِنْت و برزین اَرشئے هُدائے
پاکینانی هگا دادرسی ای کرت و هما وهد
رِست که اے پاکینان بادشاهی وتی مِلکت
کرت.

(۲۳) گڑا آیا گوشت: 'چارمی جانور،

زمینئے سرا چارمی بادشاهیے بیت که چو
اے دگه سَجَّهِيَّان بادشاهیان نَبیت. اے،
سَجَّهِيَّان جهان لگتَمال کنت، پرؤشیت و

ایری بارت. (۲۴) دھین کانٹانی مانا ایش

انت کہ چہ اے بادشاہیا دہ بادشاہ چست
بیت و دگہ یگے چہ ایشان و رند چست بیت
و اے، پیسریگینانی ڈولینے نبیت و سئے

بادشاہ پرؤش دنت. (۲۵) اے، بُرزین آرشئے

ہدائے ہلایا ہبر کنت و آییئے پاکین
مردمان آزار دنت. ایشیئے ارادہ بیت کہ
کانون و وھدان بدل بکنت و ہدائے پاکین
مردم پہ وھدیا ایشیئے دستا دئیگ بنت،
بزان تان وھدیا، وھدان و نیم وھدا.

(۲۶) بلہ دیوان پہ دادرسیا نندیت. آییئے

ھاکی پچ گرگ بیت و تان ابد سرجمیا
تباہ و برباد کنگ بیت. (۲۷) پدا بادشاہی،

ھاکی و آسمائے چیرئے سجھین
بادشاہیانی شوکت و مزی، بُرزین آرشئے
ہدائے پاکین مردمان دئیگ بیت. ہدائے
بادشاہی ابدی بادشاہیے بیت و سجھین
بادشاہی و مُلک، ہدائے ہزمت و
پرمانبرداریا کنت.

هبر همدا هلاس بوت. من دانیال
 چه وتی هئیلان سک پریشان بوتان و منی
 دیم زرد ترّت. بله من اے گپ گون وت
 داشت.

گورانڈ و پاچن

۱

بادشاه پلشازرے دئورے سیمی
 سالا من دانیالا دگه إلهامے بوت، چه آیا و
 رند که منا پیسرا بوتگات. (۲) من وتی
 إلهاما دیست که شوشے کلالتا آن که
 ایلامے دمگا انت. إلهاما دیستن که اولایه
 کئورے کشا آن. (۳) پدا من سر چست
 کرت و چارت ته دوکانٹین گورانڈه
 کئورے دیما اوشتاتگ. کانٹی ذراج انت،
 بله یگه چه دومیا ذراجتر انت و ذراجترین
 کانٹ رندترا رُست. (۴) من دیست که اے
 گورانڈ روئندی، گوریچانی و زرباری نیمگا
 کانٹ جنان انت و هچ جانور آییه دیما
 اوشتات نکنت و کسا اے توان نیست که

چه آییئے زؤرا یِکِیا رَکِینَت بَکنت. آییَا هر
چیزُ وتی دلئے تبا کرت و مَزَن شان بوت.

۵ من که شَرِیا پِگر کرت گُرا دیسْتَن

تِه یِک پاجنِے چه رُونَدی نِیمِگا پِیداکِ اِنْت
که پوره سَجْهَینِ زمینی گِیتِگِ بله پادی
زمینا نلِگِگا اِنْت و چَمَانی نیاما اجبِینِ
کانئِے پِر اِنْتی. ۶ آ هِما گُوراندُئے کِرا اَتکِ

که دو کانئِی پِر اَت، هِما که من کُورئِے
دِیمَا اوشتِگا دیسْتِگات. پاجنِ آییئے سرا
هَژم گِیتِگات و گُون سَرجمِینِ زؤرا آییئے
سرا کِیت. ۷ من دیسْت که آ، دِیمِ پِه

گُوراندُا پِیداکِ اِنْت. سَک هَژم گِیتِگ. پاجنَا
گُوراندُ جَت و دوینِ کانئِی پِرِوشتِنت.
گُوراندُا آییئے دِیمَا هِچ زؤر مان نِیسْتات.
زمینئِے سرا دئُوری دات و پادمالی کرت.
کَس نِیسْتات که گُوراندُا چه آییئے زؤرا
بَرکِینِیت. ۸ پدا پاجنِ سَک زؤراوَر بوت

بله اَنچو که وتی زؤراوَریئے بُرزادیان سر
بوت، مَزینِ کانئِی پِرُشت و آییئے جاگِها

چار دگه اجبِین کانٹ رُست کہ دِیمش
آسمانے چارِین گواتانی نیمگا ات.

۹) چہ اے کانٹان یگِیئے سرا گسانِین
کانٹے رُست کہ جنوبی، روڈراتکی و زیبائِین
مُلکے نیمگا رُدان و سکّ مزن بئیان بوت.
۱۰) اے آسمانی لشکرے نیمگا رُست و
لشکرے بھرے و لہتِین اِستاری زمینا دئور
دات و پادمال کرت. ۱۱) اِشیا وتارا
لشکرے سالارے ڈئولا مزن کرت. هر
روچِیگِین کُربانِیگی بند کنائنتنت و مزنِین
پرستشگاہی گمَشَرپ کرت. ۱۲) اِشیئے
سَرکَشِیئے سئوبا آسمانی لشکر و هر
روچِیگِین کُربانِیگی اِشیئے دستا دئیگ
بوتنت. راستی ای زمینا دئور دات و هر
چیژی کہ کرت، کامیاب بوت.

۱۳) نون من اِشکت پاکِینے هبرا انت.
دگه پاکِینِیا چہ آییَا جُست کرت: ”اے اِلہام،
بزان هر روچِیگِین کُربانِیگی، تَبْهَکارِین

سَرڪَشِي، هُڏائے پاڪيَن لوڳئے چيَر دَستي و
لشڪرئے پادمال بئيگئے اِلھام و شُبَيَن تان
ڪڍيَنا برجاءَ مانيت؟“ (۱۴) آيا پسئو دات:
”تان دو هزار و سئے سد سُهَب و بيگاها.
رَندا، پرستشگاه پدا پاڪ و برجاء ڪنگ
بيت.“

شُبَيَنئے مانا

(۱۵) وهڊے منِ دانيال شُبَيَن چارگا
آتان، من سرپد بئيگئے جُهد ڪرت ته
ديسئن ڪه مني ديما چيزے اوشتاتگ ڪه
پوره انسانيئے ڏئولا انت. (۱۶) من چه
اولايئے ڪئورئے نياما انساني تئوارے
اشڪت، گوانڪي جَت و گوشتي: ”او
جبرائيل! اے مردا شُبَيَنئے مانايا سرپد
ڪن.“ (۱۷) گڙا آ مني نزيگا همؤدا آتڪ ڪه
من اوشتاتگ آتان. منا ترسے جانا ڪيت و
ديم په چيَر ڪپتان. آيا منا گوشت: ”سرپد
بئے، او انسانيئے چڪ! شُبَيَن هلاسيئے

وهدئے بارئوا انت. “ (۱۸) هما وهدا که آ
گۆن من هبرا ات من دیم په چیر ویت و
سک و اب کپتان. آیا منا دست پر کرت و
اؤشتارینت.

(۱۹) گۆشتی: ”بچار، من ترا سرید کنان
که گزبئے گڈی وهدا چه بیت. هرچه که
تئو دیستگ هلاسیئے گیشینتگین وهدئے
بارئوا انت. (۲۰) دوکانئین گورانڈ که تئو
دست، ماد و پارسئے بادشاهانی نشانی
انت. (۲۱) پاچن، یونائے بادشاهئے نشانی
انت و هما بلاهین کانٹ که آییئے چمانی
نیاما ات، ائولی بادشاه انت. (۲۲) هما
چارین کانٹان که پُرشتگین کانٹئے جاگه
گیت، آچار بادشاهییئے نشانی انت که چه
اشیئے کئوما چست بنت بله اشیئے ڈئولین
زور و واکش گۆن نبیت. (۲۳) آیانی دئورئے
گڈی زمانگا، وهدے سرکشی چه گیشا
گیشتر بیت، هئیبتناک و پتنه سازین

بادشاہے کئیت. (۲۴) اے، سک زورمند بیت
 بلہ چہ وتی جندئے واکا نہ. سکین بلاھین
 تباہی کاریت و ہرچے کہ کنت، کامیاب
 بیت. اے، زوراور و پاکین مردمان تباہ
 کنت. (۲۵) یہ ہوشمندی پندل سازیت و
 کامیاب بیت. وتی دلا وتا مزن سرید بیت.
 بازیئے سہیگ ہم نبیت و ایمنیا نشتگین
 جاگھا تباہش کنت. اے، شہزادگانی
 شہزادگئے ہلایا ہم پاد کئیت بلہ جندی بے
 انسانی دستیّا تباہ کنگ بیت. (۲۶) سہب و
 بیگاہانی ہمے شبین کہ ترا گوشگ بوت،
 راست انت. بلہ اے شبینا رازے بکن چیا کہ
 اے ہما آیوکیں وھدئے روچانی بارئوا انت
 کہ انگت سک دور انت.

(۲۷) گڑا من دانیالا، سک دم بُرتگات و
 تان چیزے روچا نادراہ بوتان. رندا پدا پاد
 آتکان و بادشاہئے کاران دزگت بوتان بلہ
 منا شبینا ہئیران کرتگات و چہ سریدیئے
 ہدا در ات.

① داریوش ہشایارشاہے دئورے
 ائولی سالا، ہما کہ زاتا مادے ات و بابلیانی
 مُلکے بادشاہ بوت، ② ہمایئے دئورے
 ائولی سالا منِ دانیال، پاکین کتابانی تھا
 سالانی ہما ہسابا شریا چارگا اتان کہ
 ہداوندا وتی لبزے تھا گوَن اِرمیا نبیا
 گوشتگات. من دیست کہ اورشلیمے
 تباہی تان ہپتاد سالا مانیت. ③ گڑا من
 وتی دیم ہداوندین ہدائے نیمگا ترینت،
 ذوا و پریات کرت، روچگ داشت، گوَنیین
 گد گورا کرت و وتا پُر پر ریتک. ④ من
 وتی ہداوندین ہدائے کِرا ذوا کرت، گناہ
 مَنّت و گوشت:

”او ہداوندا! او مزن و باکمالین ہدا! تئو
 ہما ہدا ائے کہ وتی اُہد و گارارا پورہ کنے
 و گوَن ہمایان مہر کنے کہ ترا دؤست
 دارنت و تئی پَرمانان مَنّت. ⑤ ما گناہ

کرتگ، رَدِین کار کرتگ، بدکار و یاگی
 بوتگین و چہ تئی پَرمٰن و کانوان وتی
 دیم تَرِینتگ. (۶) ما تئی ہزمتکارین
 نبیانی ہبر ہم گوّش نداشتگ، ہما کہ گوّ
 تئی ناما گوّ مئے بادشاہان، مئے رہبران
 و مئے پت و پیرینان و مُلکئے سَجّہین
 مردمان ہبرش کرتگ. (۷) اَدل تئی
 جندئیگ اِنت، او ہداوند! بلہ ما مروچان
 پَشل و سرجہل این. یہودائے مردم،
 اورشلمئے جہمند و سَجّہین اِسرائیل
 اَنچش اِنت، ہما کہ نَزیک و گوران اِنت و
 ہما کہ دور اِنت. اے، تئو سَجّہین مُلکان
 گلینتگ اِنت کہ گوّ تئو بے وپایی اِش
 کرتگ. (۸) او ہداوند! ما چہ شرمندگیا
 سرجہل این، مئے بادشاہ، شہزادگ و مئے
 پت و پیرین، چیا کہ ما تئی گنہکار این.
 (۹) رَہمت و پھلی گوّ مئے ہداوندین
 ہدایا اِنت پلّ تَرے ما چہ آایا یاگی
 بوتگین. (۱۰) ما نہ وتی ہداوندین ہدائے
 پرمانبرداری کرتگ و نہ ہما شَرِیتئے ہسابا

گام جتگ کہ چہ وتی ہِزمتکاریں نبیانی
زُباناً مارا رَسینتگی.

(۱۱) سَجَّهَیْنِ اِسْراییلا تئیی شَریتئے

ناپرمانی کرتگ، دِیْمِش تَرینتگ و تئیی
پرمانبرداری اِش نکرِتگ. پِمیشکا ہما نالت
کہ ہُدایا وتی ہِزمتکاریں موسائے شَریتئے
تھا وتی نامئے سئوگند وارِتگ و اَہد کرتگ،
نون مئے سرا کپتگ چِیا کہ ما ہُدائے

گَنھکار بوتگین. (۱۲) اے ڈئولا، تئو وتی ہما

ہبر پورہ و سَرجم کرتگ اُنت کہ تئو مئے و
مئے ہُکمرانانی ہلایا کرتگ اُنت. تئو مئے
سرا مزین تباہی آورِتگ. چِیا کہ سَجَّهَیْنِ
اَسمانئے چیرا ہچبر چُشین چیزے نبوتگ

کہ گوَن اورشلیما بوت. (۱۳) موسائے شَریتا

نبشتگین سَجَّهَیْنِ تباہی مئے سرا اُتکگ،
بلہ ما اُنگت وتی ہُداوندین ہُدائے رھم
نلوُت و چہ وتی گناہان پر نَترتین و تئیی

راستیئے نیْمگا دلگوُش نکرِت. (۱۴) ہما

مُسیبَت کہ ہُداوندا وتی ہئیالان

داشتگأت، نون مئے سرا دئوری دات چیا
کہ مئے ہداوندین ہدا وتی سجھین کاران
ادل انت بلہ انگت ما آیئے گپ گوش
نداشتگ.

(۱۵) او مئے ہداوندین ہدا! اے تئو ائے
کہ گون وتی پُرزورین دَستا وتی کئوم چہ
مِسرا ڈنا آورت و پہ وت اَنچین نامے در
آورت کہ تان مروچی هست انت. نون ما
گناہ کرتگ و ردکار بوتگین. (۱۶) او
ہداوند! پہ وتی سجھین ادل و انسایا بچار
و وتی ہژم و گزبا چہ وتی شہر اورشلیما،
چہ وتی پاکین کوہا بٹگلین. مئے گناہ و
مئے پیرینانی ردکاریانی سئوبا، سجھین
ہمساہگین کئوم اورشلیما و تئی کئوما
گلاگ بندنت. (۱۷) او مئے ہدا! نون وتی
ہزمتکارئے دوا و پریاتا گوش دار. پہ
وتیگی بچار و وتی وئیرانین پرستشگاہئے
نیمگا وتی دیما رژنا کن، او ہداوند! (۱۸) او
منی ہدا! وتی دلگوشا گون ما کن و گوش

دار، چمان شانک دئے و مئے و اے شھرئے
 تباہیا بچار کہ اے شھر چہ تئی ناما پجّاہ
 آرگ بیت۔ چیا کہ ما وتی پھر یزکاریئے
 سئوبا چہ تئو دزبندی نکین، تئی مزین
 رھمتئے سئوبا دزبندی کنین۔ (۱۹) او

ہداوند! گوش دار۔ او ہداوند! پھل کن۔ او
 ہداوند! دلگوش کن و کُمک کن۔ او منی
 ہدا! پہ وتیگی بچار، دیر مکن چیا کہ
 تئی شھر و کئوم گون تئی ناما تئوار
 کنگ بنت۔“

ہیتاد ہیتگ

(۲۰) نون وھدے من ہبر و دوا کنگا اتان
 و وتی جندئے و وتی اسرائیلی کئومئے
 گناہان منگا اتان و پہ ہدائے پاکین کوہا،
 گون وتی ہداوندین ہدایا پریات کنگا
 اتان، (۲۱) وھدے من انگت دوا کنگا اتان،
 جبرائیل، ہما گس کہ من وتی پیسریگین
 شبینئے تھا دیستگات، بیگاھا، کربانیک
 کنگئے وھدا بال کنان تیّزیا منی کرا آتک۔

(۲۲) آییا منا سوچ دات و گوشتی: ”او

دانیال! من نون آتکگان که ترا زانت و

سریدی بدئیان. (۲۳) تئی ذوایانی بُنگیجا

پسئوے آتکگآت و من آتکگان که ترا هال

بدئیان چیا که تئو هُدا یا سک دؤست ائے.

گرا پسئوا شریا دلگوش کن و شُبینا سرید

بئے.

(۲۴) په تئی کئوم و تئی پاکین شهرا

هیتاد هیتگ گیشینگ بوتگ که سرکشی

بگئیت، گناه هلاس ببت، گربانیگ کنگ و

گناهانی تاوان پُر کنگ ببیت، ابدی اَدل

بَرجم ببیت، شُبین و پئیگمبری مُهر جنگ

ببت و چه سجّهینان پاکترین جاگه روگن

پر مُشگ ببیت. (۲۵) تئو بزان و سرید بئے

که چه اے هُکمئے آيگئے وهدا که اورشليم

پدا برجاه و اَدّ کنگ ببیت، تان ’روگن پر

مُشتگین‘ شهزادگئے آيگا، هیت هیتگ و

شست و دو هیتگ گوزیت. اورشليم، پدا

گوَن آپراها و دَمک و گلیان اَدّ کنگ ببیت،

بلہ پریشانیاںی زمانگا. (۲۶) رندا، شست و
 دو ھیتگا پد، ھما 'روگن پر مُشتگین' کُشگ
 بیت و آییئے کِرا ھچ پَشت نکیت. آیوکیں
 ھکمرانئے مردم شھر و مزین پرستشگاھا
 تباہ کنت، بلہ آییئے چنڈئے تباھی چو
 ھاریا کئیت. جنگ تان گڈسرا برجاہ مانیت
 و تباھیانی شئور بُرگ بوتگ. (۲۷) یگے
 کئیت و گوں بازیئیا تان ھیتگیا مُھکمین
 اُھدے کنت، بلہ ھیتگئے نیاما کُربانیگ و
 ھئیراتان بند کنت. پلیتی و بژناکیئے
 بانزلئے سرا بیڑان کنو کے کئیت، تان وھدے
 کہ ھما آکبت کہ پہ آیاا گیشینگ بوتگ،
 آییئے سرا کپیت.

کئورئے کُشئے شُبین

(۱) پارسئے بادشاہ کورشئے دئورئے
 سئیمی سالا دانیالا، کہ بِلتِشارئے ناما ھم
 زانگ بوت، اِلھام رست. اِلھامئے پئیگام
 راست ات و بلاھین جنگیئے بارئوا ات. اے
 پئیگامئے مانا آیاا شُبینئے تها رست.

۲) آ رۆچان، منِ دانیال تان پورهین

سئے هیتگا پُرسیگ آتان. ۳) من هچ

وشین وراک نئوارت. گوشت و شراب دپ
پر نکرت، رۆگن پر نمُشت تانکه اے سئین
هیتگ گوستنت. ۴) ائولی ماهئے بیست و

چارمی رۆچا وهده من مزین کئور،
دجلهئے لمبا آتان، ۵) من وتی چم چست
کرتنت، ته دیست مردے لیلمین گدی گورا
و لانکا چه اوپازی تلاها آد کرتگین

کمر بندے بستگی. ۶) آیئے بدن پوره
تلاه رنگین آکوته ات و دیمی چو گروکا
شهم دئیگا ات. چمی گوشئے رۆکین مَشَل
آتنت. دست و پادی مُشتگین بُرنجئے ڈئولا
دْرِپشگا آتنت و تئواری چو مردمانی مزین
رُمبیئے تئوارا ات.

۷) تهنا منِ دانیالا اے شُبین دیست،

منی همراهان ندیست، بله بلاهین ترسه
آیانی جانا کیت و په وتی چیر دئیگا

تتکنت. ⑧ گڑا من تھنا بوتان و اے مزین
شُبینا چارگا اتان، منی واک و توان هلاس
بوت، منی دیمے رنگ زرد ترّت و منی تھا
هچّ واک و توانے پَشت نکیت. ⑨ نون من
آییئے تئوار اِشکت و آنچو کہ من اے تئوار
اِشکت، دیم په چیر وِپت و سکّ واب
گپتان. ⑩ پدا دستیا منا دست جت،
چستی کرت و منا لرزؤکین دست و
کوندانی سرا اوشتارینتی. ⑪ منا
گوشتی: ”او دانیال! او شَرِیمندیٰ مرد!
هرچے که گویشان، منی هبرا سرید بئے. پاد
آ، چیا که من نون په تئو دیم دئیگ
بوتگان.“ وهدے آیا اے هبر کرتنت، من
لرزانا پاد آتکان.

دانیالا مدت رسیت

⑫ پدا مردا منا گوشت: ”مُرس،
دانیال! هما ائولی رۆچا که تئو وتی دل په
سرید بئیگ و وتی هُدائے درگاها بیِکبر

بئِگا داتگ، تئیی دُوا گوْش دارگ بوتگ و
 من تئیی هبرانی سئوبا آتکگان. (۱۳) بله
 پارسئے بادشاهیئے شهزادگا تان بیست و
 یک رُوْچا منی دیم داشت. بله رَندا،
 میکاییل که چه مسترین پریشندگان یگے،
 منی کُمکا آتک چیا که من اوْدا پارسئے
 بادشاهانی کِرا گُتگ آتان. (۱۴) نون من
 تئیی سرید کنگا آتکگان که گوْن تئیی
 کئوما دیمترا چے بیت، چیا که شُبین
 آیوْکین وهدئے بارئوا انت.

(۱۵) وهدے آ گوْن من اے هبران کنگا
 ات، من وتی سر جَهل کرت و هچ گوْشت
 نکرت. (۱۶) پوره انسانئے دئولینیا منی لُنت
 دست پر کرتنت. گُرا من وتی دپ پچ کرت
 و گوْن هماییا که منی دیم اؤشتاتگ ات،
 هبر کنگا لگتان. گوْشتُن: ”او منی واجه! اے
 شُبینا منا سک پَدرد کرتگ و هچ زور و
 واگن نیست. (۱۷) من، تئیی هزمتکار، چوْن
 گوْن تئو هبر کرت کنان، منی واجه؟ منی

واک و توان شُتگ و په زورے دَم کَشگا
آن.“

۱۸) هما که انسانیئے ڈئولا آت، منا پدا
دستی جت و زورمندی کرت. ۱۹) گوشتی:
”مُترس، شَرِپمندین مرد! ایمن باتئے. دُڈ
بئے. مُهکم بئے.“ انچو که آ گون من هبر
کنگا آت، من دُڈتر بوتان و گوشت: ”منی
واجه! گون من هبر کن، چیا که تئو منا زور
بکشاتگ.“ ۲۰) گُرا گوشتی: ”تئو زانئے من
چیا تئیی کُرا آتکگان؟ من زوت پَر تَران که
گون پارسئے شهزادگا جنگ بکنان و وهده
من رئوان، یونانئے شهزادگ کئیت. ۲۱) بله
ائولا ترا گوشان که راستیئے کتابا چه
نبشته انت. شمئے شهزادگ میکاییلا ابید،
دگه کس نیست که اِشانی دیما منا زورمند
بکنت.

۱) مادیَن داریوشئے دئورئے ائولی
سالا من په میکاییلئے زورمند کنگ و

نگھپانیا آییئے کرا اوشتاتان.

جنوبی و شمالی بادشاہانی جنگ

۲

نون من ترا راستین ہبرا گویشان.
بچار، پارسا دگہ سئے بادشاہ یاد کئیت، پدا
چارمی بادشاہے کئیت کہ چہ اے دگہ
سجھینان گیشتر مالدار و ہستؤمند بیت.
آنچو کہ آ وتی مال و ہستیئے سئوبا
زؤرمند بیت، آ، سجھین مردمان پہ یونائے
بادشاہیئے دژمنیا یاد کنت.

۳

رندا زؤرمندیں بادشاہے چست
بیت. آ، گون مزین زور و واکے حکمرانی
کنت و هرچے کہ دلی لوئیت، کنت. ۴
بلہ یاد ایگا رند، آییئے بادشاہی پرؤشگ و
دیم پہ آسمانئے چارین گواتان بھر کنگ
بیت، بلہ نہ آییئے نسل و پدریچا رسیت و
نہ آ پیسری زوری مان بیت کہ آییئے وتی
جندا بوتگ. آییئے بادشاہی چہ بُنا گوَجگ
و دگران دئیگ بیت.

٥) پدا جنوبئے بادشاہ زورمند بیت،

بلہ آییئے یک سالارے چہ آییئے جندا ہم
زورمندتر بیت و گوئن مزین واکیا شمالا
ملکے اڈ کنت و وتی ملکا حکمرانی کنت.

٦) لہتین سالا پد اہد و گرارے بندنت.

جنوبئے بادشاہئے جنک شمالئے بادشاہئے
کرا پہ اہد و گرار بندگا رثوت. بلہ جنکئے
زور و کدرت پشت نکپیت و شمالئے
بادشاہئے زور ہم نمائیت. آ روچان،
بادشاہئے جنک گوئن وتی ہمراہان، وتی
پتا و کُمک کارا ہئوار دروہگ و دژمنانی
دستا دئیگ بیت.

٧) چہ جنکئے ہاندانا گسے پاد کئیت

و جنوبئے بادشاہئے جاگھا گیپت. آ، شمالئے
بادشاہئے پئوجئے سرا اُرش کنت و آییئے
کلاتا پُتریت. آیانی ہلایا جنگ کنت و

سوہین بیت. ٨) آ، اِشانی بُتین ہُدا، چہ

آسا در اورتگین بُت و تلاہ و نگرہئے
گرانہائین دریان آوار جنت و گوئن وت

مِسرَا بارت. دِیْمَترا پِه لِهتِین سالا آ، شمالِے
بادشاھئے کارا کارَ نداریت. (۹) نون

شمالِے بادشاھ جنوبِے بادشاھئے مُلکئے
سرا اُرُش کنت بلہ پدا وتی مُلکا واترَ بیت.
(۱۰) آییئے بچکِین چُکَ جَنگئے چن و لانچا
کنت و بلاھِین پئوجے یکجاءَ کنت، اے
پئوج دِیما کنزانَ کنت کہ چو توپانِین هاریا
سرَ رچیت و جَنگا تان دژمنئے کلاتا دِیما
بارت.

(۱۱) جنوبِے بادشاھ هژمَ گِیت، شمالِے
بادشاھئے دِیما درَ کئیت و گوَن آیا جَنگ
کنت. نون شمالِے بادشاھ بلاھِین پئوجے
یکجاءَ کنت، بلہ اے پئوج، جنوبِے
بادشاھئے دستا پرؤش وارت. (۱۲) چہ اے
پئوجئے پرؤش دئیگا رند، جنوبِے بادشاھ
گروناگ بیت و هزاران مردمَ کُشیت بلہ
انگت بالادستَ نبیت، (۱۳) چیا کہ شمالِے
بادشاھ نون چہ پیسرا مسترِین پئوجے
یکجاءَ کنت و لِهتِین سالا پد، گوَن وتی

مستریں پئوج و بازیں جنگی سامانان واتر
کنت.

(۱۴) آ زمانگا بازیںے جنوبے بادشاہے
دژمنیا یاد کئیت. تئی جندے کئومے
شدتیئن مردم اے شبیئے پورہ و سرجم
کنگا یاد کائنت بلہ پروش ورنٹ. (۱۵) پدا
شمالے بادشاہ کئیت، گلات بندیں شہریئے
چپ و چاگردا سنگر بندیت و شہرا گپیت.
جنوبی پئوج بیوس بیت. تنتنا آیانی
شرتریں پئوج ہم ایشانی دیما اوشتات
نکنت. (۱۶) شمالے بادشاہ ارش کنت و
ہما پیما کنت کہ وتی دلی لوٹیت. کس
آییئے دیما اوشتات نکنت. آ زیباين ملکا
اوشتیت و چہ آییئے دستا تباہی بیت. (۱۷)
نون آ ارادہ کنت کہ گون وتی سجھین
بادشاہیئے زورا بیئیت و گون جنوبے
بادشاہا اہد و گرار بندیت. وتی جنکے ہم
گون آیاا آروس دنت کہ جنوبے بادشاہیا
پروشیت بلہ آییئے اے ہئال سوہین نبیت

و اے کار دیما نرئوت. (۱۸) نون شمالئے
 بادشاہ وتی دلگوڙشا گوڻ تئیاب دپان کنت
 و بازیڻ زمینے گیپت. بله سالارے آییئے
 گروناکی و بے پرواھیا هلاس کنت و آییئے
 گروناکیا، پہ آییئے جندا پر ترینیت. (۱۹)
 گڑا آ، دیما گوڻ وتی جندئے ملکئے کلاتان
 کنت بله لکُشیت و کپیت و پدا هچ جاگه
 گندگ نبیت. (۲۰) پدا آییئے جاگھا دگه یگے
 کئیت و سُنک و مالیاتگیرے رئوان دنت
 تانکه وتی ملکئے شان و شئوکتا برجم
 بداریت، بله لهتین روچا رند اے بادشاہ، بے
 جنگ و شدتیا، وت برباد بیت.

بَرّناکین بادشاہ

(۲۱) اشیئے جاگھا اُنچین بَرّناکین
 مردمے کئیت که آیا هچ پئیمین بادشاھی
 شَرپ دئیگ نبوتگات. اے پہ آرامی کئیت
 و پہ رپک و پندلے بادشاھیا گیپت. (۲۲)
 اشیئے دیما بلاھین پئوجے روپگ و پرؤش

دئيگ بيت و گوڻ اے پئوجا يڪجاه آهد و
 گَرارئے شھزادگے هم تباہ بيت. (۲۳) چہ
 هما وهدا کہ گوڻ اِشيا آهد و گَرارے بندگ
 بيت، اے چيُرکايي وتي پئِما کارَ کنت.
 (۲۴) مردمي بازَ نبت، بلہ بالادست بيت.
 پە آرامي مُلکئے سيِرترين بھرانِ پُتریت و
 اَنچين کارَ کنت کہ اِشيئے هَيت پُشتا
 نکرَتگ. اے وتي همراھاني نياما پُلتگين
 مال و آوار و دئولت بھرَ کنت. تان گسانين
 وهديا پە کلاتاني گرگا پندلَ سازيت. (۲۵)
 مزينين و سگين پُرزورين پئوجے زوريت و
 پە جنوبئے بادشاھئے پرؤش دئيگا وتي
 زور و تئوکلا شورينيت. جنوبئے بادشاھ هم
 بلاھين و پُرزورين پئوجے زوريت و جنگ
 کنت بلہ اوشتات نکت کہ آيئے هلاپا
 پندل سازگ بنت. (۲۶) هما کہ چہ بادشاھا
 لاپَ گرت و ورنَت، هما آيئے برباد کنگئے
 جُهدا کنت. آيئے پئوج پرؤش وارت و
 جنگا بازينے کُشگ بيت. (۲۷) دوين بادشاھ،
 پە بدنيتي يگين پَرزؤنگا نندنت و گوڻ

يكدوميا دروگ بندت بله کامياب نبت

چيا كه هلاسى، گيشتگين وهدا كئيت. (۲۸)

شمالئ بادشاه گون مزين مال و دولتي
وتي ملكا پر تریت بله دلي پاكين اهد و
گرارئ هلاپا بيت. اے وتي كارا كنت و
ملكا واتر بيت.

گيشتگين وهدا، پدا ديم په جنوبا (۲۹)

در كپيت، بله اے گدي رندا پيشيگين ورا
نبت، (۳۰) چيا كه كيتمئ لانچ آييئ

دژمنيا كاينت. پميشكا آ دليروش بيت و
واتر كنت و پاكين اهد و گرارئ دژمنيا
هزم گيپت. پر تریت و په همایان مهربان
بيت كه پاكين اهد و گرارا نمئت. (۳۱)

آييئ پئوج جاه جنت، مزين پرستشگاها،
هما مھرين كلاتا پليت كنت، هر روچيگين
گربانيگان بند كنت و پليت و بيران

كنوكين بزناكا، همودا اير كنت. (۳۲) په

چاپلوسی هما مردمان سل و پليت كنت كه
اهد و گرارئ هلاپا كارش كرتگ، بله هما

مردم که وتی هُدايا شَرِّيا پَجَّاهَ کارنت،
 آییئے دِیما مُهرَ اوشتنت. (۳۳) هما که دانا
 آنت، بازینیا سر و سوچَ دئینت، پلِ ثرے په
 گسانین مُدتیا اے مردم گوَن زهما کُشگ
 بنت، په آس سوچگ بنت، بندیگ و لُت و
 پُل کنگ بنت. (۳۴) وهدے گپنت، کمین
 کَمکشَ رسیت و بازینے په بدنیئی آیانی
 همراهَ بیت. (۳۵) چه دانایان هم لهتین
 لکُشیت تانکه اے ڈئولا اے مردم تان
 هلاسِیئے وهدا پاک و پلگار و بے ائیب کنگ
 ببنت چیا که اے وهد، وتی گیشَتگین
 زمانگا کئیت.

گروناکین بادشاه

(۳۶) پدا بادشاه وتی دلئے تبا کار کنت و
 وِتا چه سَجَّهین هُدایان بُرزتَر و پُرْمڑاهترَ
 گندیت و هُدایانی هُدائے هِلاپا اَنچین هبرَ
 کنت که مردم هئیرانَ بنت. تان هما وهدا
 کامیابَ مانیت که گزبئے وهد سَرجم
 نبوتگ. هما چیز که بئیگی آنت، اَلَمَ بنت.

٣٧ آ، په وتی پتانی هُډایان هچ پرواه

نداریت و جنینانی واهگئے پرواها هم

نکنت. په اے دگه هُډایان هم پرواه

نداریت، چیا که آ، و تا چه اے سجهینان

بُرزتر کنت. ٣٨ اِشانی بدلا کلاتانی هُډایا

اِزَت دنت، اُنچین هُډاے که آییے پت و

پیرکان هچبر نزانگ. آ، اِشیا گون تِلاه،

نُگره و گرانبهاین سِنک و کیمتیین چیزان

شرپ دنت. ٣٩ دَرآمدین هُډایئے کُمکا مُهر

و مُهکمیین کلاتانی سرا اُرش کنت. هما که

آیا مَننت، آیان مزنین شرپ دنت و بازیان

مردمیئے سرا هکمرانش جوُر کنت و زمینا

آیانی نیاما په تُیکی بهر کنت.

٤٠ پدا هلاسیئے وهدا، جنوبئے بادشاه

آییئے سرا اُرش کنت و شمالئے بادشاه

جنوبئے بادشاهئے سرا توپانیئے دُولا گون

اَرابه، اَسپ تاچ و بازیان لانچیا مان رچیت.

بازیان مُلکیئے سرا اُرش کنت و چه اوډا چو

توپانیا گوزیت. ٤١ آ، زیباین مُلکئے سرا

هم اُرش کنت و بازين مُلکے پرؤش وارت
 بله اِدوم، بواب و اَمونئے مسترين مردم چه
 آيئے دستا رَکنت. (۴۲) پدا آ وتی دستا په
 اے دگه مُلکانی گرگا ذراج کنت و مسر هم
 نرکیت. (۴۳) مسرئے سهر و نگرهئے هزانگ
 و سجھين گرانبهائين چیزان وتی دستئے
 چیرا کاریت. لیبیایی و کوشی آيئے
 پادانی چیرا بنت. (۴۴) بله چه رودراتک و
 شمالا آیوکیں هال، آييا تُرسیننت، سک هژم
 گیپت و په بازينئے برباد و گار کنگا در
 کئیت. (۴۵) آ وتی بادشاهی تمبوان
 دریایانی درنیاما، زیبائین پاکین کوھئے لمبا
 جنت و اے پیما وتی گڈی آسرا سر بیت و
 کس په آيئے کُمگا نئیئت.

هلاسیئے وهد

(۱) آ وهدا میکاییل، هما مزین

شهزادگ که تئی مردمانی نگهپانیا کنت،
 جاه جنت. انچین پریشانیئے وهدے بیت

که کئومانی بُنگیجا بگر تان آ زمانگا هچبر
نبوتگ. بله آ وهدا تئی هما سجّهین مردم
که آیانی نام کتابا نبشته انت، رَکینگ بنت
و (۲) بازیڻے که زمینئے هاکانی تھا واب
انت، جاه جنت، لهتیین په ابدمانیین زندا و
لهتیین په پشلی و ابدمانیین گمشریا. (۳)
هما که دانا انت، چؤ آسمائے گبھئے رُژناییا
دُرپشت و هما که بازیڻیا پهریزکاریئے
نیمگا کارنت، ابد تان ابد چؤ استاران رُژنا
بنت.

٤ ﴿بله تئو، او دانیال، اے هبران رازے
بدار و کتابا تان هلاسیئے وهدئے آیگا مَهر
بَجَن. بازیئے اِدا و اوْدا رئوت و زانگ چه
گیشا گیشتر بیت.﴾ ٥ ﴿پدا منِ دانیالا
چارت و دیست که دگه دو گس اَنت، یگے
کئورئے اے دَستا اوْشتاتگ و دومی کئورئے
آ دَستا.﴾ ٦ ﴿یگیا گوْن همے لیلم پوْشین
مردا که کئورئے آپئے سربرا اَنت، گوشت:
”اے اجبتین کار چینچک وهدا سَرجم

بنت؟“ (۷) گڑا من هما لیلم پوئین مردئے
تئوار اِشکت کہ کئورئے آئے سربرا ات. آییَا
وتی راستیئن و چپین دست آسمانئے نیمگا
چست کرتنت و هماییئے سئوگندی وارت
کہ تان ابد زندگ انت. گوشتی: ”وهدیا،
وهدان و نیم وهدا و رند سرجم بیت، هما
وهدا کہ هُدائے پاکین مردمانی زور و واگ
پرشیت. نون اے سجھین چیز پوره و
سرجم بنت.“

(۸) من اِشکت بلہ سرید نبوتان، گڑا
گوشتن: ”او منی واجه! اے سجھین
چیزانی آسر چے بیت؟“ (۹) آییَا پسئو
دات: ”وتی راها برئو، دانیال! چیا کہ اے
هبر تان هلاسیئے وهدا راز انت و مھر
جنگ بوتگ انت. (۱۰) بازیئے وتا ساپ و
بیپولنگ کنت و پلگارگ بیت، بلہ آ کہ بدکار
انت وتی بدکاریا دیما برنت. هچ بدکار
سرید نبیت بلہ دانا سرید بنت. (۱۱) چه
هما وهدا کہ هر روچیگین گربانیگ بند

کنگ و 'پلیت و بیړان کنوکیڼ بژناک' مګ
کنګ بیت، یګ هزار و دو سد و نئود روچ
بیت. (۱۲) بهتاور هما انت که ودار کنت و
تان یګ هزار و سئو سد و سی و پنج روچا
رَسیت. (۱۳) بله تئو وتی راها برئو تان
هلاسیئو وهد بیئیت. تئو آرام کنئو و پدا،
هلاسیئو وهدا په وتی آسر و اکبتا جاه
جنئو.